

[6th September 1960]

MR. SPEAKER: The question is :

'That the Madras Appropriation (No. 3) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 33 of 1960) be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I move—

'That the Madras Appropriation (No. 3) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 33 of 1960) be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

GOVERNMENT MOTION.

DRAFT OUTLINE OF THE THIRD FIVE-YEAR PLAN.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move—

'That the Draft Outline of the Third Five-Year Plan be taken into consideration.'

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,

சென்னை சர்க்கார் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க, பல்வேறு குழுக்களை அமைத்த, இந்தத் திட்டமானது, அகில இந்தியாவுக்கும் இணைக்கப்பட்ட திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் நம்முடைய திட்டம் எவ்வாறு அமைந்து இருக்கிறது, இந்தப் பகுதி எந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்று நாம் ஆலோசனை செய்தால் தான் நாம் சரியான முடிவுக்கு வர முடியும் என்பது என்னுடைய கருத்து. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், அதைப் போலவே இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இப்படி படிப்படியாக நாம் நம்முடைய லட்சியத்தை நோக்கி சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு திட்டத்தையும் எந்த லட்சியத்துக்காக எடுத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அந்த லட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டு வருகிறோம்.

முதல் முதலாகத் திட்டத்தின் அடிப்படை என்ன என்பதைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு பணி ஒரு ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பின் மூலமாக சுதந்திர இந்தியாவில் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்பதுதான், மக்களிடத்தில் இருக்கக்கூடிய வறுமையைப் போக்க வேண்டும் என்பதுதான் : அவர்கள் வளமாக வாழ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதை எப்படிச் சாதிக்க முடியும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இவற்றைத் திட்டங்களின் மூலமாகச் சாதிக்க முடியும் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். அதற்கு உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பல்வேறு பொருள்களின் உற்பத்தியை மிக அதிகமான அளவில் உற்பத்தி செய்வதன் மூலமாக மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை ஓரளவு உயர்த்த முடியும். ஆகவே, திட்டம் என்ற சொல்லும்போது மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

உயர்த்துவதற்காக உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதுதான். அப்படி உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அதை எந்த அளவு எந்தக் காலத்தில் பெருக்க முடியும் என்பதையும் நாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்து அதற்காக ஒரு திட்டத்தைப் போட்டு அந்த உற்பத்தியைப் பெருக்கக் கூடிய பணியைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது ஏதோ விவசாயத்தில் மட்டும் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது என்றில்லாமல் தொழில் விவசாயம் மூலமாக அதில் அதிகப்படியான கவனம் செலுத்தி அதிகப்படியாக உற்பத்தி காண முயற்சிக்க வேண்டும். விவசாயத் துறையாக இருந்தாலும் சரி, தொழில் துறையாக இருந்தாலும் சரி ஆர்வமும், ஆற்றலும் படைத்த மக்கள் இருந்தால்தான் நாம் நல்ல மாற்றம் காண முடியும், அதன் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். அப்படி உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் போது ஏதோ யந்திரங்களோ அல்லது உற்பத்திக்கு வேண்டிய நல்லங்களோ இருந்தாலும், அதற்குத் தேவையான நிபுணர்கள் இருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்குக் கல்வி வசதி இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதே மாதிரி சுகாதார வசதியும் இருக்க வேண்டும். ஆகையால் தான் இன்றைக்கு நல்ல சுகாதார வசதி, வைத்திய வசதி கல்வி வசதி இவைகளையெல்லாம் ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போதும் உற்பத்தியை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லும் போதும் மக்களுக்கு இவைகளையெல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. ஆகவே இவைகள் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டதாக இருக்கின்றன. ஒன்றைச் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு உதவியாக மற்றொன்றைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் வருத்து இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை முடிக்கும் தருவாயில் உள்ளோம். இன்றைக்கு முன்னால்தான் ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும் என்று சொல்லும்போது முதல் இரண்டு திட்ட காலத்தை விட அதிக அளவு உற்பத்தி பெருக வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் முயலும்போது மக்களுடைய எண்ணிக்கை மேலும் மேலும் உயர்ந்துகொண்டேதான் போகிறது என்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். சாதாரணமாக இரண்டாவது திட்ட காலத்தில் நாம் எதிர்பார்த்தது வருஷம் ஒன்றுக்கு 1.5 சத விசதம் தான் மக்களின் எண்ணிக்கை உயர்வை எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் இன்றைக்கு கிடைத்திருக்கக்கூடிய புள்ளி விவரப்படி பார்த்தால்—வரப்போகிற ஜனவரி, பிப்ரவரியில் தான் சரியான புள்ளி விவரங்களைக் கணக்கிடப்போகிறோம்—2 சத விசதத் திற்கு மேல் உயர்ந்திருக்கிறதாக கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் 2-14 என்று கூட சொல்லலாம். இதையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது மக்களுடைய எண்ணிக்கையும் அதனுடன் அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதனால் நாம் எந்த அளவு வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று நினைக்கிறோமோ அந்த அளவு உயர்த்த முடியவில்லை. மக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து உற்பத்தி அதிகமானால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரும் என்பதைப்பற்றி நான் சொல்லி தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எண்ணிக்கை குறைந்தால் தான் பொருளாதார உற்பத்திக்கு ஏற்றவகையில் உற்பத்தி பெருகி மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரமும் உயருவதற்கு வழி ஏற்படும்.

ஆகவே மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதற்கு எல்லா வகைகளிலும் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் தொழில் துறையிலும் சரி, விஞ்ஞானத் துறையிலும் சரி இன்னும் பல்வேறு துறையிலும் பல வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. நமது நாடு விஞ்ஞானத்

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

துறையில் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறது. அதையும் நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மற்ற நாடுகள் எவ்வளவோ விஞ்ஞானத் துறையில் முன்னேற்றமடைந்திருக்கின்றன. ஆனால் நம் நாடு அந்த அளவில் முன்னேற்றமடையவில்லை. தொழில் நுணுக்கம் தெரிந்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. ஆகையால்தான் இன்றைக்கு நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சில குறைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு எப்படி உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி யோசனை செய்ய வேண்டியதாக உள்ளது.

10-00
a.m.

மூன்றாவது திட்டத்தைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கும்பொழுது முதல் இரண்டு திட்டங்களில் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள அனுபவங்களை வைத்துக் கொண்டு பார்க்கவேண்டும். ஏனென்றால் நம்முடைய வசதிகளைத் திரட்டிக்கொள்வதிலும், வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதிலும், நிர்வாக இயந்திரத்தின் அமைப்பைப்பற்றியும் ஓரளவு அநுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த அநுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் எந்த அளவுக்கு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி முடிவு செய்யவேண்டும். இப்படி முடிவு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லும்போது மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் உள்ளதைமட்டும் பரிசீலனையில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுக்கும்பொழுதே மூன்றாவது திட்டமும் எந்த முறையில் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் இரண்டாவது திட்டத்திலேயே—பர்ஸ்பெக்டிவ் ப்ளான்—என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்ற நூலில் 11-வது பக்கத்தில் பார்ப்பீர்களாலை (growth in income and investment) என்ற தலைப்பில் 1951-ல் இருந்து 1976-வரையில் 25 ஆண்டுகளுக்கு எந்த அளவு முதலீடு செய்ய வேண்டும், முதலீடு செய்வதன் மூலமாக தேசிய வருமானம் எந்த அளவுக்கு உயரும் என்றெல்லாம் கணக்கிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அதையும் வைத்துக்கொண்டு மூன்றாவது திட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டாவது திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் நம்முடைய அநுபவமும் இருக்கிறது.

நமது திட்டப்படி முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு மொத்தமாக 3,100 கோடி ரூபாயும், இரண்டாவது திட்டத்திற்கு மொத்தமாக 6,200 கோடி ரூபாயும் முதலீடு செய்ய வேண்டுமென்று முடிவு செய்திருந்தோம். இரண்டாவது திட்டம் இப்போது முடிவடையும் தருவாயில் இருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு நாம் முதலீடு செய்யவேண்டியது ரூ. 9,900 கோடி என்று அப்பொழுதே முடிவு செய்திருக்கிறோம். அதேபோல் நான்காவது திட்டத்திற்கு 14,800 கோடி ரூபாய் என்றும், ஐந்தாவது திட்டத்திற்கு 20,700 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யவேண்டும் என்றும் வகுத்திருக்கிறோம். இது பற்றி ஓரளவு புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு முதலீடு செய்ய வேண்டியது 6,200 கோடி ரூபாய் என்றும், மூன்றாவது திட்டத்திற்கு 9,900 கோடி ரூபாய் என்றும் வெறும் ரூபாய் அளவில் மட்டும் சொன்னால் போதாது. வெறும் ரூபாயைக் கொண்டு திட்டம் செய்வது இல்லை. ரூபாய் என்பது அதற்கான பொருள்கள், அதனால் கிடைக்கிற வசதிகள்—இவைகளை அளவு கோலாகக்கொண்டு வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூலில் மேலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்: 1952-53-ம் வருஷ விலைவாசி அடிப்படையாகவைத்துக் கொண்டு 9,900 கோடி ரூபாய் மூன்றாவது திட்டத்தில் முதலீடு செய்யப்படவேண்டும் என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரி இரண்டாவது திட்டத்திற்கும் மொத்தமாக 6,200 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டிருந்ததானது 1952-53-ம் வருஷ விலைவாசியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான். விலைவாசிகள் இப்போது கிட்டத்தட்ட அப்போது இருந்ததைவிட 25 சத விதம்

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

அதிகமாகியிருக்கிறது. இந்த விலைவாசி உயர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு நாம் மொத்தமாக 6,200 கோடி ரூபாய் செலவழிப்பது என்று திட்டமிட்டு வேலை செய்திருந்தாலும் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நாம் அடையக்கூடிய பலன் முக்கால் பங்காகத்தான் இருக்கும். குறிப்பாக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு 6,200 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யவேண்டும் என்று நிர்ணயித்துக்கொண்ட போது 2,400 கோடி ரூபாய் தனியார் துறையிலும், 3,800 கோடி ரூபாய் பொதுத் துறையிலும் நாம் முதலீடு செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தோம். மூன்றாவது திட்டத்தை நாம் இன்றைக்கு உருவாக்க முற்படும்போது எந்த அளவுக்கு இரண்டாவது திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றி ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவ்வாறு நாம் பார்க்கும்போது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு மொத்தமாக 6,200 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்வது என்று தீர்மானித்திருந்ததற்கும் அதிகமாகவே இப்போது முதலீடு செய்திருப்பது தெரிய வரும். தனியார் துறையிலும், பொதுத் துறையிலுமாகச் சேர்த்து 6,800 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது நாம் போட்டிருந்த திட்டத்திற்கு 600 கோடி ரூபாய் அதிகமாகும். ஆனால், 1952-53-ம் வருஷ விலைவாசி அடிப்படையைக் கணக்கில் கொண்டு பார்த்தால் இந்த 6,800 கோடி ரூபாய் 6,180 கோடி ரூபாய்க்குத் தான் சமமாகும். காரணம் பொதுவாக அப்போது இருந்ததைவிட இப்போது விலைவாசி 18 சத விகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே, இந்த விலைவாசி உயர்வின்காரணமாக நாம் இரண்டாவது திட்ட முடிவில் மொத்தமாக 6,800 கோடி ரூபாய்—போட்ட திட்டத்திற்கு 600 கோடி ரூபாய் அதிகமாகவே—செலவிட்டிருந்தாலும்கூட, 1952-53-ம் வருஷ விலைவாசி அடிப்படையில் 6,180 கோடி ரூபாய்க்குச் சமமாகத்தான் ஆகிறது. இதுவும் கூட போட்ட திட்டத்திற்கு 20 கோடி ரூபாய் தான் குறைவாக உள்ளது. மற்றப்படி போட்ட திட்டப்படியே செலவு செய்திருக்கிறோம். ஆகவே இப்போது விவாதத்திற்காக இரண்டாவது திட்டத்திற்கு நாம் போட்ட திட்ட அளவுப்படியே செலவு செய்திருக்கிறோம். அதிலிருந்தும் வர வேண்டிய முழுப்பலன் வந்து விட்டது என்று வைத்துக்கொள்வோம்.

இரண்டாவது திட்டம், மூன்றாவது திட்டம், நான்காவது திட்டம் ஆகியவற்றில் நாம் கனரகத் தொழில் (ஹெவி இண்டஸ்ட்ரி) சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அதிகமாக முதலீடு செய்வது என்று திட்டமிட்டோம். அதில் எவ்வளவு அதிகமாக முதலீடு செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் பிற்காலத்திலே நம்முடைய பொருளாதாரம், வெளிநாட்டின் உதவி இல்லாமல் சீர்பெற்று நாடே தனித்து இயங்கக்கூடிய சக்தியைப் பெறுவோம். இந்த அடிப்படையில் தான் நம் கொள்கை வகுக்கப்பட்டது. ஆனால், பொதுத் துறையைப் பார்க்கும்போது இரண்டாவது திட்டத்தில் மொத்தமாக ரூ. 3,800 கோடிக்குப் பதிலாக 3,500 கோடி ரூபாய் தான் முதலீடு செய்திருக்கிறோம். ஆனால், தனியார் துறைக்கு 900 கோடி ரூபாய் அதிகமாக இருக்கிறது. நாம் திட்டம் போடப்படியே, அடிப்படையான கனரகத் தொழில்—பொதுத் துறையிலே ஏற்பட்டாலும் சரி, தனியார் துறையிலே ஏற்பட்டாலும் சரி அதைப்பற்றி நான் அதிகமாக கவலைப்படமாட்டேன்—ஏற்படவேண்டும். பொதுத் துறையிலே ஏற்படவேண்டிய திட்டங்கள், இங்கு நிறைவேற்றப்பட முடியாமல் அதன் காரணமாக தனியார் துறையிலே 900 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அதிகமான திட்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பொருளாதார அபிவிருத்தி சரியாகத் தான் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைத் திருத்துவதற்கான அதி காரமும் (கரக்டிவ் மெஷர்) வேண்டுமானால் நம்முடைய கையில் தான் இருக்கிறது. தனியார் துறையில் 3,300 கோடி ரூபாய் என்றால் எந்தத் திட்டங்களிலே எந்தத் தொழில்களிலே இது முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போதுதான் நமக்கு கொஞ்சம் எமாற்றம் ஏற்படுகிறது. அடிப்படை தொழில்கள் (பேசிக் இண்டஸ்ட்ரீஸ்) அதிகமாகவதற்குப் பதிலாக சாதாரணமாக இருக்கும் அன்றாட

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

உபயோகத்திற்கான தொழில்கள்தான் (கன்குமர் இண்டஸ்ட்ரிஸ்) அதிகமாக இருக்கிறது. சில பேர் அதை வரவேற்கலாம். வரவேற்றாலும்கூட நாம் திட்டம் போடப்படி முன்னேறிச் செல்வதற்கு அது அடிப்படையாக இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. இந்த நிலைமை நீடித்தால் மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் மட்டுமல்ல நான்காவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் மட்டுமல்ல எக்காலத்திலும் வெளியாரை நம்பித்தான்—வெளி நாடுகளிலிருந்து இயற் திரங்களை வரவழைத்துத்தான், பிற நாட்டு உருக்கு முதலியவைகளை நம்பித்தான், அந்நிய நாட்டு தொழில் நிபுணர்களின் உதவியைப் பெற்றுத்தான்—நம்முடைய காரியங்களைச் செய்ய முடியும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விடும். அவ்வாறு ஏற்பட்டுவிட்டால் நம்முடைய அரசியல் அடிமை நீங்கிவிட்டாலும், பொருளாதார அடிமைத்தனம் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டுதான் இருக்கும்.

முவாயிரத்து முந்நூறு கோடி ரூபாய் எப்படி தனியார் துறையிலே முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பதை நாம் ஓரளவு பரிசீலனை செய்துப் பார்க்கும்போது இப்பொழுது தேவை அதிகமில்லாத பல பொருள்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கு அது உபயோகப்பட்டிருக்கிறது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து. இத்தையும் நிபுணர்கள் பரிசீலனை செய்து பார்த்து இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திலே எப்படி முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து தெரிவிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இப்பொழுது கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் 3,300 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக திட்ட மிட்டதற்கு மேலாக, 900 கோடி ரூபாய் இன்று தனியார் துறையிலே முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு போட அடிப்படையிலே நடைபெறவில்லை. என்னுடைய கருத்தையே எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும் அவ்வாறு நேராத அளவிற்கு நாம் முயற்சி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தனியார் துறை பொதுத் துறை என்று பாராமல் இவைகளில் எந்தெந்தத் தொழில்கள் ஏற்படவேண்டும் என்பதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு விவாதிக்க விரும்புகிறேன். அவ்வாறு பார்க்கும்போது சிறிது எமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன்னே எடுத்துக்கொண்ட முடிவு சரியா என்ற சந்தேகம் இருந்தால் அந்த சந்தேகத்தை நீக்கி சரியான முடிவு எடுக்க வேண்டும். நிறைவேற்றும்போது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் நமக்குள்ளே குழப்பம் ஏற்படுகிறது. மக்களிடத்திலும் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. நிபுணர்களிடத்திலும் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே திட்டத்திற்குப் பதிலாக ஒரு குழப்ப நிலைமை ஏற்படுகிறது.

ஆறாயிரத்து இருநூறு கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்தால் எந்த அளவுக்கு நம்முடைய தேசிய வருமானம் உயரும் என்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் கணக்குப் போட்டுச் சொன்னது தேசிய வருமானம் 13,480 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு இரண்டாவது திட்ட காலத்திற்குள் உயரவேண்டுமென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். முதல் ஐந்தாண்டு திட்ட இறுதியில் 10,800 கோடி ரூபாய் ஆக இருந்தது. முதலீடு காரணமாக உற்பத்தி பெருகி தேசிய வருமானம் 13,480 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயர வேண்டும். அதாவது 25 சத விசதம் உயரவேண்டுமென்று கணக்குப் போட்டோம். இப்பொழுது கணக்குப் பார்க்கும்போது சமீப காலத்திலே 20 சத விசதத்திலிருந்து 21 சத அளவிற்குத்தான் உற்பத்தி பெருகும் என்ற கணக்கு கிடைத்திருக்கிறது. இரண்டு மூன்று நாட்களில் வந்த புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தால் 20 சதம், 21 சதம் கூட வருமா, 17 சதம், 18 சதத்திலேயே நின்றுபோய் விடுமா என்ற சந்தேகமும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

உடனே சிலர், “எதிர்பார்த்தபடி முதலீடு ஆகவில்லையே, எதிர்பார்த்தபடி உற்பத்தி பெருகவில்லையே, திட்டம் எதற்கு?” என்று வெகு சலபமாகத் திட்டத்தைக் குறை சொல்லிவிட்டாம். அதை ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்குச் சரியான பதில் இருக்குமானால் அதை மக்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய தேசிய வருமானம் முக்கியமாக எந்தத் துறையிலே ஏற்படுகிறது என்று பார்க்கும்போது, மற்ற நாடுகளில் எல்லாம் விவசாய வருமானம் குறைவு, தொழில் வருமானம் பெரிது. எழுபத்தைந்து சதம் தொழிலின் மூலமும் 25 சதம் விவசாயத்தின் மூலமும் வருமானம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இங்கே அப்படியல்ல. இங்கே ஒன்றுக்குப் பாதி அளவு விவசாய வருமானம் இருப்பதால், விவசாய உற்பத்தி ஏதாவது காரணத்தால் பாதிக்கப்பட்டால் தேசிய வருமானம் முழுமையுமே பெரிய அளவில் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அப்படி விவசாய உற்பத்தி என்றைக்குமே ஒரே மாதிரி இருக்கும் நிலைமையில் இருக்குமா என்று பார்த்தால், இருக்க முடியாது. இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையில் வானம் எந்த அளவிற்கு பொழிகிறதோ, நமக்கு எந்த அளவிற்கு விளைச்சல் கொடுக்கிறதோ, அதைப் பொறுத்துத்தான் விவசாய உற்பத்தி இருக்கிறது. மழை பெய்யாமல் போனால் பல பகுதிகளில் விவசாய உற்பத்தி குறைகிறது. அப்படி குறையும்போது தேசிய வருமானமும் அந்த அளவு கீழே போய்விடுகிறது. திட்டம் நல்ல முறையில் பலன் கொடுக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்கு இவ்விரண்டு வருமானங்களையும் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். விவசாய வருமானத்தை எந்த அளவு உயர்த்திக்கொண்டிருக்கிறோம், தொழில் களிலே எந்த அளவு உயர்த்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பார்த்தால் விவசாய வருமானம் இன்னும் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு வருஷம் அதிகம் இருக்கிறது. இன்னொரு வருஷம் மழை குறைந்தால் தானாக கீழே போகிறது. நூறு, 150 கோடி அளவுக்குக் கூட கீழே போகிறது. அதன் காரணத்தால் தேசிய வருமான அளவு குறைவாகக் காணப்படுகிறது. இனிமேல் அதிக வருமானம் இருக்கக்கூடிய தொழில் துறையை எடுத்தப் பார்த்தால் ஐந்தாண்டு காலத்திலே நாம் எல்லாருமே பெருமைப்படக்கூடிய அளவிற்கு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. சென்ற ஆண்டில் 8 சதம், 9 சதம் தொழில் உற்பத்தி பெருகி இருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கிறோம். ஒரு காலத்தில் சின்ன தடங்கல் ஏற்பட்டது. அந்தத் தடங்கலை மீறி இந்தத் தொழில் உற்பத்தி அதிகமாகி இருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகமான தொழில் எது என்பது ஒருபுறம் இருக்க, பொதுவாக தொழில் உற்பத்தி பெரிய அளவில் பெருகி இருக்கிறது. ஓரளவு திருப்தி அடையக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. விவசாய வருமானக் குறைவு காரணத்தால் நாம் எதிர்பார்த்த அளவு தேசிய வருமானம் பெருகவில்லை என்பதை வைத்துக் கொண்டு திட்டம் சரியாக நடைபெறவில்லை, திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதில் குறைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன என்று நாம் நினைப்பதற்கு இடமில்லை.

தேசிய வருமானம் எந்த அளவு பெருகவேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்த்தோமோ அதற்குப் பதிலாக குறைந்த அளவிற்குத்தான் தேசிய வருமானம் இருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கிறோம். இன்னொன்றும் முன்னாலே குறிப்பிட்டேன். ஆண்டு ஒன்றுக்கு நம் முடைய மக்களின் எண்ணிக்கை உயர்வு 1½ சத விகிதம் அளவிற்கு இருந்திருக்குமானால், மக்களுடைய எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்திருக்கும். இரண்டாவது திட்ட கால அளவில் சராசரி நபரின் வருமானம் குறைவாக இருந்தால், என்ன கெட்டுப்போயிற்று என்று கேட்கலாம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் முதலீடு 10 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் அளவிற்கு முதலீடு செய்ய வேண்டுமென்றால் இந்தத் தேசிய வருமானத்திலிருந்துதான் வரவேண்டி

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

இருக்கிறது. மக்கள் தங்களுடைய வருவாயை உடனடியாகச் செலவழிக்காமல் சேமித்து, அதை முதலீடு செய்யும் சக்தி எந்த அளவில் இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்குத்தான் ஒரு நாடு முன்னேற முடியும்.

ஆகவே இன்று சராசரி வருமானம் நாம் எதிர்பார்த்த அளவு உயராமல் குறைவாகயிருக்குமானால் நமது சராசரி சேமிக்கும் சக்தி குறைந்துவிட்டதுதான் அதற்குக் காரணம். ஆகவே மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில், எதிர்பார்த்தளவு சேமிப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்றால் நமது இன்றைய தேவைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு, நாளைய சரிப்படுத்திற்கு நாம் முதலீடு செய்யத் தயாராயிருந்தால்தான் எதிர்பார்க்கும் அளவில் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும். இவ்வுண்மையைப் பொதுமக்கள் நன்கு உணரவேண்டும்.

திட்டம் என்று சொல்லும்போது மாய மந்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. மக்களின் சக்தி எந்த வழியில், எந்த வேகத்தில் செல்லவேண்டும் என்பதை அறிந்து அவ்வழிகளில் திருப்பி விடுவதுதான் திட்டம். மக்களின் சக்தி எந்த அளவு இருக்கிறதோ அந்த அடிப்படையில்தான் திட்டம் வைக்கப்படவேண்டும். இப்பொழுது 10,200 கோடி ரூபாய் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு முதலீடு செய்யலாம் என்று தாற்காலிகமாக முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ரூபாய் 9,900 கோடி என்று இருந்தது ரூ. 10,200 கோடியாகயிருக்கிறதே என்று பார்க்கும் போது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் நினைத்தற்கு மேலாக முதலீடு செய்கிறோமோ என்று பலருக்குத் தோன்றலாம். நான் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் 1952-53 விலைவாசியை வைத்துப் பார்த்தால் இந்த ரூ. 10,200 கோடி என்பது ரூ. 8,000, 8,500 கோடிக்குத்தான் வரும். முன் பின் இருக்கலாம். எனவே மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு எதிர்பார்த்ததைவிட குறைவாகத்தான் முதலீடு செய்ய இன்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் இதை உயர்த்த முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டுமே தவிர குறைக்கலாமா என்று நினைத்தால் நமது உற்பத்தி வேகம் குறையும். அதனால் நம் முன்னேற்றத்தின் வேகமும் குறையும். முன்னேற்றத்தின் வேகம் குறையும்போது, நமது இன்றைய குறைகள் நீடித்து நம் காலத்தில் மட்டுமல்லாது அடுத்த தலைமுறையையும் தொடர்ந்து இந்தத் தீமை பீடித்துக்கொண்டிருக்கும். ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டும், சிறிது சிறிதாக முன்னேறினால் போதுமே என்றால் அது சரியா? சிறிது சிறிதாக முன்னேறி பலம் பொருந்திய ஒரு பொருளாதார சக்தியைப் பெற முடியுமா என்று யோசித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ரூபாய் 10,200 கோடி அல்லது ரூ. 9,900 கோடி என்று வைத்தாலும் நமது இன்றைய பிற்பட்ட நிலையில் முழு சக்தியையும் நாமே பெற்று, நாமே முதலீடு செய்யக்கூடியது என்பது முடியாத காரியம். பண அளவில் பூராவும் வந்தாலும்கூட, இன்று நாம் பல திட்டங்களை வகுக்கும்போது, பல தொழிற்சாலைகளை நிர்மாணிக்கும்போது, நம் நாட்டிலுள்ள பொருள்களையும், இயந்திரங்களையும் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவைகளை அமைத்து விட முடியாது. வெளிநாட்டிலிருந்து இயந்திர உதவி பெற்றுத்தான் நாம் தொழில்களை அமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, வெளிநாட்டிலிருந்து இயந்திரங்களைப் பெற்றுத்தானாக வேண்டும். அப்படி இயந்திரங்களைப் பெறுவது என்றால் உடனடியாகப் பணம் கொடுத்து வாங்கி விட முடியாது. அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுக்க நமக்குச் சக்தியிருக்க வேண்டும். அமெரிக்காவிலிருந்து 200 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு இயந்திரங்கள் வாங்குகிறோம் என்றால் நாம் அந்த 200 கோடி ரூபாயையும் நம் கரென்ஸியில் கொடுத்து விட முடியாது. அப்படி கொடுக்க முடியாது. அதற்குச் சரியான, அதன் மதிப்புள்ள பொருள்களைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தி இருந்தால் தான் அந்த இயந்திரங்களை விலைக்கு வாங்குவதுபோல் வாங்க முடியும். நாம் சாமான்கள் கொடுக்கலாம் என்றாலும் அவை

6th-September 1960] [Sri C. Subramaniam]

அவர்களுக்கு உபயோகமுள்ளதாகயிருக்கவேண்டும். வெளிநாட்டு இயந்திர உதவி வேண்டுமென்று சொல்லும்போது அதன் விலைக்கு ஏற்றவகையில் நாம் நம் பொருள்களைப் பண்டமாற்றாக்கக் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய சக்தி நமக்கு இருக்கிறதா? நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அன்னிய நாட்டு உதவி கடனாக இருந்தாலும் சரி அல்லது இதை மான்யமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று அவர்கள் பரிசாகக் கொடுத்தாலும் சரி வெளிநாட்டு உதவி நமக்கு இன்று மிகவும் அவசியம். அந்த அடிப்படையில்தான் நாம் திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறோம். வெளிநாட்டிலிருந்து எந்த அளவு நாம் இயந்திரங்கள் தருவிக்கவேண்டியிருக்கிறது? அப்படி தருவிக்கிற இயந்திரங்களுக்கு எந்த அளவு நாம் உடனடியாகப் பொருள் கொடுத்து சரி செய்ய முடியும்? மீதியை எப்படிக்கடனாகப் பெறுவது என்பதைக் கணக்குப் போட்டுப்பார்த்து யாரிடம், எந்த அளவு, கடன் கிடைக்கும் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு ரூ. 9,900 அல்லது ரூ. 10,200 கோடிக்குத் திட்டம் வகுக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பின், திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டிய கடன்கள் இருக்கின்றன. அதையும் கணக்குப் போட வேண்டியிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டில் திட்ட காலத்தில் அதை திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும். ஆக, ரூ. 2,500 கோடி வெளிநாட்டிலிருந்து உதவி பெறவேண்டும். மீதியை நம் நாட்டிலுள்ள மக்களின் சக்தியிலிருந்து பெறவேண்டுமென்பதுதான் திட்டத்தின் அடிப்படை. திட்டம் வகுப்பது என்றால், பெரிய பெரிய திட்டங்களின் அட்டவணைப் போட்டு விட்டு, இவ்வளவு செலவாகும் என்று மட்டும் கணக்குப் போட்டுவிட்டால் போதாது. அல்லது இதற்கு இவ்வளவு அன்னியச் செலாவணி வேண்டும் என்று கணக்கு போட்டு விட்டால் மட்டும் போதாது. அது திட்டமாகாது.

திட்டம் என்று வரும்போது என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டம் வகுக்கவேண்டும். அவைகளுக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்று மதிப்பிடவேண்டும். அன்னியச் செலாவணி எவ்வளவு வேண்டும்? அதை எப்படிப் பெறுவது என்றும் முடிவு செய்யவேண்டும். அதற்கு மேலாக நம் முதலீட்டுச் சக்தியை நாம் எந்த அளவு சேமிக்கவேண்டும் என்பது பற்றியும் முடிவு செய்யவேண்டும். அதோடு மட்டுமல்லாது இந்தத் தொகையை நாம் எங்கிருந்து எடுக்கமுடியும் என்பதற்கெல்லாம் வழி காட்டினால்தான் அது உண்மையான திட்டமாகுமே தவிர நமக்கு இவ்வளவு கோடி ரூபாய் வேண்டுமென்று மட்டும் முடிவு செய்து விட்டால் போதாது. நமக்கு வேண்டிய தொகையை எப்படி எங்கிருந்து ("டாப்" செய்வது) அணுகுவது என்று ஆலோசித்து முடிவு காணவேண்டும். ரத்தம் எடுக்க வேண்டும் என்றால் ஒரு இடத்திலிருந்துதான் எடுக்க முடியுமே தவிர எல்லா இடத்திலிருந்தும் எடுக்கமுடியாது. முதலீடு செய்யவேண்டுமென்று வரும்போது, அதற்கு வேண்டியதை வரி போட்டு வாங்கினாலும் சரி அல்லது கடனாக வாங்கினாலும் சரி அந்தத் தொகையை எதற்காக உபயோகிப்பது என்பதைப் பொறுத்து அது இருக்கிறது. மக்களின் சக்தி—அவர்களின் வளம் வீணாகச் செலவழிக்கப்படாமல் அவற்றை முதலீடு செய்யக்கூடிய முறையில் நாம் ஓர் எற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டியது திட்டத்தின் அடிப்படையாகும். இதை ஒப்புக்கொள்ள வில்லை என்றால் பின் இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி நினைக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. இந்த அடிப்படையில்தான் நாம் முன்னேற முடியும். ஆகவே, அகில இந்திய அளவில் நிர்ணயிப்பதாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ராஜ்ய அளவில் நிர்ணயிப்பதாக இருந்தாலும் சரி மக்களின் சக்தியை எந்த அளவு சேமிக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்யவேண்டும். மக்களின் சக்தியை ஒரு அளவுகோலாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ரூபாய் 10,200 கோடி முதலீடு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லும்போது எந்தெந்தத் துறைகளில் இதை முதலீடு செய்யவேண்டுமென்பது பற்றி நாம் ஆராயக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

10-30
a.m.

இதை எப்படிச் செலவு செய்வது? எந்த விதத்தில் முதலீடு செய்வது? இதற்கான பணத்தை எவ்வாறு திரட்டப்போகிறோம் என்பவை ஒருபுறமிருக்க, இப்போது மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கும் 10,200 கோடி ரூபாயை எவ்வாறு செலவு செய்யப்போகிறோம் என்பதைப்பற்றியும் நாம் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். முதலாவதாக நமக்குத் தன்னம்பிக்கை ஏற்படவேண்டும். அதற்காகத்தான் “டேக் ஆஃப் ஸ்டேஜ்” என்று சொல்லுவார்களே, அதாவது இந்த பதம் ஏரோப்ளேனிலிருந்து வந்தது, ஏரோப்ளேன் ஆகாயத்தில் கிளம்புவதற்கு முன்னால், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வேகத்திற்கு, கீழேயே போகவேண்டும், அதாவது குறிப்பிட்ட 100 அல்லது 80 மைல் வேகத்தில் போனால்தான் மேலே கிளம்ப முடியும் என்றிருந்தால், அதற்குக் குறைவான 60 அல்லது 50 மைல் வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தால் ஏரோப்ளேன் மேலே கிளம்ப முடியாது. அதே போன்றுதான் இந்த “டேக் ஆஃப் ஸ்டேஜ்” வேகத்தை நாம் அடைந்தாக வேண்டும். அந்த வேகத்தை அடையவேண்டுமானால் நாம் செய்யவேண்டிய முயற்சிகள் என்ன என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும் சரி, நான்காவது ஐந்தாண்டு திட்டமாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளில் நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகள் என்ன, நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய முயற்சிகள் யாவை, என்பதற்கு வழி காட்டக்கூடிய முறையில் மற்ற நாடுகளின் அனுபவங்கள் நம் முன்பு உள்ளன. உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம், இன்றைக்கு நாம் ஒரு உருக்குத் தொழிற்சாலையை அமைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். இதற்காக ரஷ்யாவிலிருந்து உதவி வந்து சேருகிறது. பின்னால் இங்கிலாந்திலிருந்து உதவி வந்து சேருகிறது. ஜெர்மனியிலிருந்தும் வந்து சேருகிறது. இப்படியே அமெரிக்காவிலிருந்தும் உதவி வந்து சேராதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். இவ்விதம் நான்கு அல்லது ஐந்து உருக்குத் தொழிற்சாலைகளை எப்படியோ—கடன் வாங்கியோ அல்லது வேறு எந்தவிதத்திலோ அமைத்து விடலாம். அவ்விதம் இல்லாமல் தொடர்ந்து, நம்முடைய பொருளாதாரம் உயருவதற்கு வழி செய்யக்கூடிய முறையில் வருடத்திற்கு ஓர் உருக்குத் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்குரிய திட்டத்தை நாமே அமைத்தாகவேண்டும். இதற்காக அந்நிய நாடுகளிலிருந்து கடன் வாங்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது. இவ்விதம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தால் அதுவே ஒரு பெரிய பளுவாய் போய்விடும். அதை விட்டு விட்டு, நம் நாட்டிலேயே நமக்கு வேண்டிய இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கும், நமக்கு வேண்டிய பொருள்களை தயார் செய்வதற்கும் வேண்டிய அளவில் தொழிற்சாலைகளை நாமே அமைத்தாகவேண்டும். அந்த நிலைமை ஏற்படுவதற்கு தற்போது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும்கூட பின்னால் நமக்கு வேண்டிய தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதற்குரிய இயந்திரங்களை எல்லாம் நம் நாட்டிலேயே செய்யக்கூடிய நிலைமை நமக்கு ஏற்பட்டாக வேண்டும். சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை அமைக்கவேண்டுமென்றால் முன்னால் அந்நிய நாடுகளிலிருந்துதான் இயந்திரங்கள் வரவேண்டியதாய் இருந்தன. ஆனால் இப்போது அதற்கான இயந்திரங்களை நாமே தயார் செய்யக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது, அதனால்தான் வருடம் ஒன்றுக்கு ஆறு தொழிற்சாலைகள் வரை அமைப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாய் இருக்கிறோம். ஆறு மட்டுமல்ல, இனிமேல் ஆண்டு ஒன்றுக்குப் பத்தோ அல்லது பன்னிரண்டோ தொழிற்சாலைகள் அமைப்பதற்கு நமக்கு வசதியிருக்கிறது. இதற்கான இயந்திரங்களை எல்லாம் நாமே உற்பத்தி செய்ய முடியும். இது எந்த அளவுக்கு இனி பெருகும் என்பதைப்பற்றி இப்போது கணக்குப்போட்டு பார்க்கவேண்டிய தேவையில்லையென்றாலும் இந்த அளவுக்கு முன்னேறிக்கொண்டு போகலாம் என்ற தன்னம்பிக்கையும் திடமும் நமக்கு இருக்கவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட “டேக் ஆஃப் ஸ்டேஜ்” நமக்கு ஏற்படவேண்டும். ஆகையினால் அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய தேவைகள் என்ன என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்க

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

வேண்டும். முக்கியமாக உருக்குத்தொழிற்சாலை இல்லாமல் நாம் எந்த வேலையும் செய்ய முடியாது. அதற்கடுத்தாற்போல் மற்ற உலோகங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அலுமினியம், ஈயம், செம்பு, நிக்கல் போன்ற பல உலோகங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் உபயோகப்படுத்தித்தான் நம்முடைய பொருளாதார வளத்தைப் பெருக்க முடியும். அதற்கு நாம் முதலீடு செய்ய வேண்டும். வெறும் உலோகங்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இவைகளுக்கான தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதற்கு வேண்டிய இயந்திரங்களை நாம் தயாரிக்கவேண்டும். மேலும் இந்த உலோகங்களை உபயோகித்து இயந்திரங்களாக செய்யக்கூடிய சக்தியை நாம் பெற்றாகவேண்டும். அதிலும் பெரும் இயந்திரங்களை செய்யக்கூடிய சக்தி நமக்கு ஏற்படவேண்டும் என்று சொல்லும் பொழுது அதற்கான திட்டங்களை எல்லாம் போட்டாக வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த முறையில் நாம் திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டு போவோமேயானால் தொழில்கள் நாட்டில் பெருகுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் ஏற்படும். அதே நேரத்தில் மக்களுக்குப் போதுமான உணவு கிடைக்கவேண்டும். உடை கிடைக்கவேண்டும். மற்ற நாடுகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் அளவிற்கு இல்லாவிட்டாலும்கூட, ஓரளவுக்கு நாம் கொடுத்தாகவேண்டும். மக்களுடைய அன்றாடத் தேவைகளுக்கு ஏற்றபடி எந்த தொழில்களை ஏற்படுத்தலாம் என்பதைப்பற்றி தீர்மானிக்கவேண்டும். (பேலிக் இன்டஸ்ட்ரிஸுக்கும் கன்ஸ்யூமர்ஸ் இன்டஸ்ட்ரிஸுக்குமிடையே பாலன்ஸிலாக இருப்பவைகளை) அடிப்படைத் தொழில்கள் அன்றாட நுகர் பொருள்களுக்கான தொழில்கள் ஆகிய இரண்டையும் சமன் செய்யும் வகையிலே உள்ள தொழில்களைப் பார்த்து அதற்கேற்றபடி அமைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதோடு, இதில் எந்த அளவுக்கு முதலீடு செய்யலாம், எந்த அளவுக்கு உடனடியாக நிறைவேற்றமுடியும் என்பதைப்பற்றியும் நாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பொறுத்தவரை இதில் சில தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்ற என். கருத்தை நான் முன்பே வெளியிட்டேன். இப்போதுள்ள திட்டத்தில் முதலீடு எந்த அளவில் செய்யவேண்டும், எந்த அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதைப் பார்த்துத்தான் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 10,200 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. ரூபாய் 2,000 கோடிக்கும் அதிகமாக வெளிநாடுகளிலிருந்து உதவி கிடைத்தாலும்கூட மீதியை நம் நாட்டிலேயே சேகரித்தாகவேண்டும். அதை எப்படிச் சேகரிக்கப் போகிறோம் என்பதைப்பற்றியும் நாம் கவனித்தாக வேண்டும். அப்படி பார்க்கும்பொழுது, எங்கெங்கு அதிகமாக சேகரிக்க முடியும் என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். நம் நாட்டில் பெரிய பணக்காரர்களாக எத்தனைபேர்கள் இருக்கிறார்கள்? அதிலும் ஐந்து லட்சத்திற்கும் மேலாக வரும்படி வரக்கூடிய நபர்கள் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்பொழுது, 100 அல்லது 120 பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். இதற்கு மேலாக பல கம்பெனிகள் இருக்கலாம், அவைகள் எல்லாம் தனியாகப் பிரிந்து இருக்கின்ற கம்பெனிகள். (SRI K. VINAYAKAM: Is it for the whole country or State?) நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு மட்டும் என்று இருந்தால் மிகவும் நன்றாய் இருக்கும், இது இந்தியா பூராவுக்கும் இருப்பது. நான் சொல்வதில் கொஞ்சம் மாறுதல் இருக்கலாம். இப்படி எண்ணிக்கை சொற்பமாக இருக்கின்ற பெரிய பணக்காரர்களிடமிருந்து நமக்கு வேண்டிய மூலதனத்தைச் சேர்த்துவிட முடியாது. இதை பரவலான முறையில்தான் சேகரிக்க ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும்

SRI M. KALYANASUNDARAM: கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய கணக்கு 1951-52-ல் உள்ள கணக்காய் இருக்கலாம். அப்போதுள்ள கணக்கு என்ன? 1960-61-ல் இருக்கிற கணக்கு என்ன என்பதையாவது தெரிவிக்க முடியுமா?

[6th September 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : சமீபத்தில்தான் இதைப் பற்றிய ரிசர்வ் பாங்க் ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் அதையும் கொடுக்கலாம். கழிந்த 10, 12 வருடங்களின் கணக்குகளின் புள்ளி விவரங்களை அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சேமிப்பை மக்களிடமிருந்து வாங்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது மக்களிடம் புதிய வரிசைப்போடவேண்டும். ஏற்கனவே வரிகள் உயர்ந்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதிகமான வரி கொடுக்கக் கூடியவர்கள் குறைந்து கொண்டு வருகிறார்கள், குறைவான வரி கொடுக்கக்கூடியவர்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (குறுக்கீடு.) ஏமாற்றுகின்றவர்களைப் பற்றி நாம் சொல்ல முடியாது. ஏமாற்றுகின்றவர்கள் இரண்டு பக்கத்திலும் இருக்கலாம். இன்றைக்குச் சேமிப்பு சக்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்கின்ற முடிவுக்கு நாம் வந்தாக வேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடம் சேமிப்புச் சக்தி எவ்வளவு இருக்கிறது, செலவு செய்யக் கூடிய சக்தி எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்த்தாக வேண்டும். இந்த முறையில் பார்க்கும்போது, பரவலாகத் தான் இந்தச் சேமிப்பை ஏற்படுத்த முடியுமே தவிர ஒரு சிலரிடமிருந்து மட்டும் ஏற்படுத்த முடியாது. அந்த அடிப்படையில்தான் நாம் திட்டங்களைக் கவனிக்கக் கடைப்பிடிக்கிறோம். அந்த அளவில் பார்க்கும் போது இன்றைக்கு வருமானம் எதில் அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது தொழில் துறையில்தான் அதிகமான வருமானத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் விவசாயத் துறையில் வருமானம் எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதை எடுத்துப் பார்க்கும்போது, நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரை உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. அகில இந்திய ரீதியில் எடுத்துப் பார்த்தாலும், எதிர்பார்த்த அளவிற்கு இல்லாவிட்டாலும்கூட, ஓரளவுக்கு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்பதை நம்மால் பார்க்கமுடியும்.

நாட்டின் முதலீட்டுச் சக்தி உயரவேண்டுமானால் விவசாயத் துறையில் இருக்கின்றவர்களும் சம்பாதித்ததையெல்லாம் உடனடியாகச் செலவழித்து விடாமல் ஓரளவு சேமித்து வைத்து முதலீட்டுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். முதலீடு செய்து அவர்கள் அந்த முதலீட்டின் பலனைப் பெறும் அளவுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியும். வரியாகக் கொடுத்து விட்டு அதற்குப் பின்னாலே எந்த விதமான வருமானமும் கிடையாது என்ற முறையில் அல்ல இது. அதிலிருந்து உடனடியாக வருமானத்தைப் பெற முடியாவிட்டாலும்கூட பின்னால் பெறக்கூடிய முறையிலே அந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. பரவலாக விவசாயத் துறையிலும் இந்தச் சேமிப்பு ஏற்பாட்டைச் செய்தாக வேண்டும். தொழில் துறையிலும் சேமிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும்.

தொழில் துறையில் சேமிப்பு என்றால் எப்படி? தொழில் துறையில் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. அவைகளை உற்பத்தி செய்ய ஓரளவு செலவு ஏற்படுகிறது. இயந்திரச் செலவு, வேலை செய்பவர்களுக்குச் சம்பளம் ஆகியவை உற்பத்திச் செலவில் அடங்குகிறது. இதையெல்லாம் கணக்குப் பார்த்து, ஒரு மூட்டைக்கோ, அல்லது ஒரு டன்னுக்கோ இன்ன விலை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உற்பத்திச் செலவு அளவுக்கே விற்கும்கூட கிடையாது. அதற்கு மேல் அதிகமாக மக்களிடத்தில் விற்கும்போது, 100 ரூபாய் பொருளை 110 ரூபாய்க்கு விற்கும்போது அந்த உற்பத்திச் செலவு அளவுக்கு மேல் 10 ரூபாயை யாரிடத்தில் விற்கிறோமோ அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியை இந்தப் பொருள்கள் மூலமாக உறிஞ்சிக் கொள்ளுகிறோம். எந்த அளவுக்கு அதிகமாக பொருள்கள் விற்கப்படுகின்றனவோ அந்த அளவுக்கு லாபம் அதிகமாக வரும். அப்படி வாங்கப்படுகிற தொகை எதற்காக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்ததுதான் தொழில் துறையின் சேமிப்பு அமைந்திருக்கிறது. நாம் அதிகமாக முதலீடு செய்ய வேண்டு

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

மென்று நினைக்கும்போது, இந்தத் தொழில் துறையில் உற்பத்திச் செலவுக்கு மேல் லாபம் வைத்து விற்கும்போதுதான் சேமிப்பு ஏற்பட முடியும். அந்த லாபம் தனிப்பட்டவர்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கைச் செலவாகப் போய்விட்டால் அது மக்களிடத்திலிருந்து உறிஞ்சப்பட்டு ஒரு சில தனிப்பட்டவர்களுடைய ஆடம்பர வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவதாகும். அது பிற்போக்கான பொருளாதார அமைப்பாகும். அவ்வாறில்லாமல் இந்தப் பத்து ரூபாய் முழுவதும் ஒரு புதிய தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டால் அது தேசிய நலனுக்காக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆகவே, இன்றைக்கு உள்ள பிரச்சனை லாபம் எந்த அளவுக்கு வருகிறது என்பதல்ல; அந்த லாபத்தினால் சேமிப்பு ஏற்படுகிறதா என்பதே கேள்வி. அந்த லாபம் எந்த முறையில் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது என்பதைப் பொறுத்தே அதை நாம் காணவேண்டும். இந்த லாபத்தின் மூலமாகத்தான் நாம் ஓரளவு சேமிப்பைத் திட்ட முடியும்.

லாபம் வரும்போது இன்னொன்றையும் பார்க்கிறோம். ஐந்து ரூபாய் லாபம் வந்தது, பத்து ரூபாய் லாபம் வந்தது என்று கூறி, தொழிலாளர்கள் இன்னும் அதிகமாகக் கூலி வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதுவும் நியாயமாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த லாபம் முழுவதையும் தொழிலாளர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்து விடுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவ்வாறு கொடுத்து விடுவதனாலேயே தீவிர வந்து விடுவதில்லை. பிரித்துக் கொடுத்த பிற்பாடு தொழிலாளர்கள் அந்தப் பணத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்துத் தான் இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் எல்லாச் சம்பளத்தையும் அன்றாடச் செலவில், சினிமாப் பார்ப்பதிலும், சாப்பாட்டிலும், துணிகளை வாங்குவதிலும் செலவழித்து விட்டால் நாட்டின் சேமிப்புச் சக்தி விரயமாகிவிடுகிறது. அவ்வாறு இல்லாமல் அந்தச் சம்பள உயர்வில் ஓரளவு வேண்டுமானால் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு எடுத்துக் கொண்டு பெரும் பகுதியை முதலீட்டுக்கு உபயோகப்படுத்தக்கூடிய முறையிலே செய்வோமேயானால் அப்போது சேமிப்பு ஏற்பட முடியும்; மூலதனம் அமைவதற்கும் உரிய “காபிடல் பார்மேஷன்” ஏற்பட வழி உண்டாகும். இன்றைக்குத் தொழில்துறையில் அதிக லாபம் வரும்போது தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமான கூலி வழங்குவது அவர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அப்படித் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமாகக் கூலியைக் கொடுத்து, முதலீடு செய்யக்கூடிய சக்தி குறைந்துவிட்டால் நம் முடைய வளர்ச்சி குன்றிவிடும். இன்றைக்கு, “சம்பள உயர்வு கொடுத்துக்கொண்டே போகிறார்கள், மூலதன அமைவு (‘காபிடல் பார்மேஷன்’) இல்லாமல் முதலீடு செய்ய வசதி இல்லாமல் போகிறது” என்ற கூக்குரல் எழுகிறது. அது நியாயமான புகாராகவும் இருக்கலாம். அந்தப் புகார் இல்லாமல் செய்து விட முடியுமா, இந்த முதலீடு அவசியமா, நியாயமானதா என்பதை நாம் பரிசீலித்துப் பார்த்து மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் முடிவு எடுப்பது மிகவும் முக்கியமானது என்ற கருத்தைத் தான் நான் இந்தச் சபையின் முன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதை நாம் பார்க்கும்போது தனியார் துறையில் தொழில் துறை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தனியார் துறையில் 3,300 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத் தொழில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் ஒரு சில நபர்கள்தான் இந்தப் பெரும் வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. (SRI M. KALYANASUNDARAM : அவர்களிடந்தான் வசதி இருக்கிறது.)

யாரிடம் அதிகமான அளவுக்குச் செல்வம் இருக்கிறதோ அவர்களிடந்தான் இன்னும் அதிகமாகப் போய்ச் சேரும் என்று இயேசு கிறிஸ்துகூடச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இன்றைக்குத்

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

தொழில் வளர்ச்சி தனியார் துறையில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னாலும்கூட நம்முடைய ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 10 பேர்—அகில இந்திய ரீதியில் எடுத்துக்கொண்டால் 100 பேர்— அதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடந்தான் மேலும் மேலும் தொழில்கள் குவிந்து கொண்டே போகின்றன. இதனால் நம்முடைய சமுதாயக் கொள்கை என்ன என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கும். இந்தச் சமயத்தில் ஓரளவு அதைக் குறிப்பிடுவது அவசியமாக இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சமுதாயக் கொள்கை, உற்பத்தி பெருக வேண்டுமென்பதுதான். அதன் மூலம் ஒரு பக்கத்தில் போய் பொருளாதார சக்தி குவியக் கூடாது. பரவலாக எல்லாருக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாம் நீனைக் கிறோம். இன்றைக்குப் பொருளாதார சக்தி பரவலாக ஏற்படவில்லை என்பதற்காக உற்பத்தியைக் குறைத்து விடுவோமெய்யானால் பொருளாதார சக்தியும் குறைந்து விடும். பிறகு, பிரித்துக் கொடுக்க ஒன்றும் இருக்காது. பொருளாதார சக்தி பரவலாக ஏற்படவில்லை ; சில இடங்களில் குவியலாக இருக்கிறது. அதன் காரணமாகத் தொழில் அபிவிருத்தி ஒரு பக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் இந்தப் பொருளாதாரச் சக்தியைப் பரவலாக எல்லாருக்கும் கிடைக்கக் கூடிய முறையில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதில் தொழிலாளர் கொள்கை, தொழிற்கொள்கை (இண்டஸ்ட்ரியல் பாலிஸி), ஊதியக் கொள்கை (வேஜ் பாலிஸி) எல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதே என் கருத்து. இன்றைக்கு ஒரு தொழிலில் நிகர லாபம் வரும்போது, தொழிலாளர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டால், அந்தத் தொழிலாளர்கள் அதைச் செல்வரிக்காமல் முதலீடு செய்வதற்கு அவர்கள் ஏற்பாடு செய்வார்களேயானால் அதன் மூலம் இரண்டு நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன. அதனால் தொழிலாளர்கள் பங்கு அதிகமாகிறது. அவர்களுக்குப் பலனில் பங்கு கிடைக்கிறது. அதே சமயத்தில் முதலீட்டுக்கும் அவர்கள் உதவி செய்கின்றார்கள். அதோடு மட்டுமல்ல ; அவர்களுடைய பொருளாதார சக்தியும் உயருகிறது. தொழிலாளர்கள் வெறும் தொழிலாளர்களாகவே இருந்து கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக அவர்களும் தொழில் உற்பத்தி ஸ்தாபனங்களில் நேரடியான பங்கு பெறவும், அந்த ஸ்தாபனங்களில் நிலையான அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படுகிறது.

இப்படி முதலீடு செய்ய வேண்டுமென்றால், தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் பேரிலும் பங்குகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். தொழிலாளர்களுக்கு வரக்கூடிய பங்கையெல்லாம் ஒரு ட்ரஸ்ட் வைத்து, அதன் மூலமாக வெவ்வேறு தொழில்களில்—நாம் இப்பொழுது இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியில் செய்வது போல்—ஈடுபடுத்தி, மொத்தமாக வரும் லாபத்தை அவரவர்கள் பங்குப் பிரகாரம் பிரித்துக் கொடுக்கலாம். தொழிலாளர்களுடைய சக்தியை முதலீட்டுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது என்னுடைய முதல் கருத்தாகும். அதைச் சபை முன் வைக்கிறேன்.

இதை ஏற்றுக்கொள்வோமானால், தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுத்ததால் “மூலதன அமைவு” (“காபிடல் பார்மேஷன்”) இல்லை என்ற தகராறும் வராது. இன்னென்றும் முக்கியமாக ஏற்படுகிறது. ஒரு இடத்திலே பொருளாதார சக்தி குவிவதற்குப் பதிலாக, 10 லட்சம் பேர்கள், 50 லட்சம் பேர்கள் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், இந்தத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரும், அதிலே பங்கெடுத்துக் கொள்ளும்போது, ஒரு சிலருக்குள்ள சொத்து உரிமை மாறி, பலருக்கும் உரிமையாவதைப் பார்க்கிறோம்.

அமெரிக்காவில் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் முக்கியமான மாறுதலைக் கவனிப்போம். அங்கே 50 வருஷ காலத்திலே என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிப் பல நிபுணர்கள்

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

எழுதியிருக்கிறார்கள். அங்கு 50 வருஷங்களுக்கு முன்னால் பார்க்கும் போது, நம் நாட்டில் இப்பொழுது இருப்பதைப்போல ஒரு சில கோடலஸ்வர்கள் இருந்தார்கள்; மற்றவர்கள் ஏழைகளாக இருந்தார்கள். தொழில் முழுவதும் கோடலஸ்வர்கள் கையில் தான் இருந்தது. இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் முக்கியமான மாறுதல், எந்தத் தொழிலை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, சாதாரணமாக இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள், வீட்டு வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் கூட, ஒவ்வொருவரும் பல தொழில் ஸ்தாபனங்களிலே பங்கு போட்டு பங்குதாரர்களாக இருக்கிறார்கள். அங்கே “ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் ஒரு முதலாளி, ஒவ்வொரு முதலாளியும் ஒரு தொழிலாளி” (Every labourer is a capitalist and every capitalist is a labourer) என்ற முறையில் அமெரிக்காவில் புதிய மாறுதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஏற்பாட்டை கம்யூனிஸ்ட் முறையை அனுசரித்து, எல்லாம் சமுதாயத்திற்குப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் சர்க்காரிலே இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்வது ஒரு முறை. அதை விட்டுவிட்டு, பரவலான முறையில், தொழிலாளர்களும் பாமர மக்களும் பங்கெடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய முறை இருக்கவேண்டுமென்றால், தொழிலாளர்களுடைய சக்தியை அதிகப்படுத்தி, அவர்களுக்கு வரும் வருவாயை அதிகப்படுத்தி, அந்த வருவாயை வேறு செலவுகளிலே ஈடுபடுத்தாமல், முதலீட்டிலே ஈடுபடுத்துவதன் மூலமாகத்தான் நாம் பரவலான அம்முறையை ஏற்படுத்த முடியும். இதனால் பொருளாதார சக்தி ஒரு இடத்திலே குவிவதையும் தடுக்க முடிகிறது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றேன்.

இன்றைக்குத் தொழிலாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடும் நாளடைவில் மறைந்து விடக்கூடும். தொழிலாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்றால், “அதிக உற்பத்தி ஆவதினால் நமக்கு என்ன லாபம்?” என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால், தொழிலாளர்களுக்கே அந்தந்தத் தொழிலில் பங்கு இருக்கும்போது, அவர்களுக்கு அதிலே ஒரு அக்கறை பிறந்துவிடுகிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், நான் எப்போதோ ஒரு பாங்கில் பத்து ரூபாய் பங்குப் பணம் போட்டிருந்தேன். அதற்குரிய “டிவிடென்டு” எனக்கு சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தது. பெரிய அளவுக்குப் போடாவிட்டாலும், பத்து ரூபாய் அளவுக்குப் பங்குப் பணம் போடும்போது, அதிலிருந்து ஒரு வருவாய் வரும்போது, அதிலே அக்கறை ஏற்படுகிறது.

SRI C. N. ANNADURAI: பாலாய் பாங்கில் போட்டிருந்தீர்களா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: பாலாய் பாங்கில் அல்ல.

பங்குப் பணம் போடும்போது, அந்தப் பாங்கியின்மீது அக்கறை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதுபோலவே, தொழில் ஸ்தாபனங்களில் தொழிலாளர்கள் தாங்களும் பங்குதாரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற மனப்பான்மை ஏற்படும்போது அந்தத் தொழில் வளரவேண்டும், உற்பத்தி பெருகவேண்டும், அதிலே லாபம் வரவேண்டும் என்று ஓரளவு அக்கறை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. வேலை நிறுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று தொழிலாளர்களிடையே ஏற்படுகிற மனப்பான்மையும், வேலை நிறுத்தத்தை ஒடுக்கவேண்டுமென்று மற்றவர்களிடையே எழுகின்ற மனப்பான்மையும் ஓரளவு குறையும். அதிக லாபம் வருமானால், தொழிலாளர்களுக்கு அதன் மூலம் பங்குக்கேற்றபடி ஈவுத் தொகையாக வந்து சேர்ந்துகொண்டிருக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்படுகின்றது. ஆகையால்தான் தொழிலாளர்களுடைய பங்கைக் குறைக்கலாம், வருவாயைக் குறைக்கலாம், அதன்மூலம்தான் முதலீடு அதிகமாக ஏற்பட முடியும் என்ற ஒரு வாதத்தையும் நாம் எதிர்த்து முறியடிக்க முடியும்.

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

இதைப்போன்ற ஏற்பாடு செய்வதன் மூலமாகத்தான் தொழிலிலே ஒரு குழப்பச் சக்தி இருப்பதைத் தவிர்க்க முடியும், தொழிலாளர்கள் பரவலாகச் சொத்துரிமை பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியும், “தொழில் நன்றாக வளரவேண்டும்” என்று தொழிலாளர்கள் டையே அக்கறை ஏற்படுவதற்கும் நாம் அதிலே ஏற்பாடு செய்ய முடியும். எந்த முறையிலே இதை நாம் செய்ய முடியும் என்று யோசனை செய்து, இதற்கு வழிவகுத்தால், அதன் மூலமாக இந்தப் பலன் ஏற்படுவது மாதிரிவாஸ்தவம், பின்னால் விலைவாசியை ஓர் அளவிலே வைத்திருப்பதற்கும் சாதகமாக இருக்கும் என்ற கருத்தை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இவ்வாறு தொழில் உற்பத்தியைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, நான் முன்பு சொன்னதுபோல், மாதத்திற்கு மாதம், வருஷத்திற்கு வருஷம் விலை உயர்ந்துகொண்டே போகுமானால், எவ்வளவு செலவழித்தாலுங்கூட, செலவழிக்கப்பட்டதன் பலன் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. ரூபாய் 10,200 கோடி என்று மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே செலவு செய்தாலும், அது 1952-53-ம் வருஷ விலைவாசி அடிப்படையில் ரூ. 8,500 கோடி அளவுக்குத்தான் இருக்கிறது. விலைவாசி வருஷ வருஷம் விலை போல் ஏறிக்கொண்டே போவது அவசியமா இல்லையா என்பதையோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. திட்டம் வேண்டும், திட்ட அடிப்படையிலே முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டும், திட்ட அடிப்படையிலே முதலீடு வேண்டும் என்று சொல்வோமானால், வருஷத்திற்கு வருஷம், என், சில சமயங்களில் நாளுக்குநாள், மாதத்திற்குமாதம்—விலை உயர்கிறது. அதுபோன்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், முதலீடு செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் உள்ள சக்தி ஏற்படுவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. விலை பெரிய அளவில் ஏறுமானால், சம்பளம் எவ்வளவு தந்தாலும், அது பூராவும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தாமல், இருக்கும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் இருக்க முடியாமல் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்பொழுது சேமிப்பு இல்லாமல் போகிறது. இந்தச் சக்தி ஏற்படவேண்டுமென்றாலும் கூட, இந்த விலை ஒரு நிதானமாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். எந்த அளவிலே வரையறுக்கப்படுகிறது என்பதைப்பற்றித் கவலை இல்லை. “முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே இருந்த விலைவாசிக்குப் போகவே வேண்டாம்; இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் எந்த அளவுக்கு இருந்தது என்று சராசரி போட்டு, அதை அடிப்படையான விலையாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். விலையை நிர்ணயம் செய்த பிற்பாடு தாறுமாறாக, கீழும் மேலும் போகக்கூடாது. ஏதோ 5 பர்சன்ட் மேலோ கீழோ போகலாம். இதற்குள்ளே ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்மானால், அடங்கி இருக்குமானால், இதனால் பெரும் பாதகம் வந்துவிடாது. ஆனால், தாறுமாறாக ஏறும் நிலைமையிலே இதனொரு கஷ்டத்தையும் பார்க்கிறோம். எப்படித் தாறுமாறாக ஏறுகிறது? செயற்கை முறைகளிலே ஒரு (“ஸ்கேர்விலிடி”) தட்டுப்பாட்டை உண்டாக்கி, அதன் மூலமாக விலை உயர்வை ஏற்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம்.

சமீபத்தில் நூல் விலை உயர்ந்தது. மில் முதலாளிகளைக் கேட்டால், “அதற்கு நாங்கள் பொறுப்பு இல்லை” என்கிறார்கள். பஞ்சு விற்கிறவர்களைக் கேட்டால், அவர்களும் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள். தொழிலாளர்களும் தங்களுக்கு ஒன்றும் அதிகமாக வருவாய் வரவில்லை என்கிறார்கள். இப்படியிருக்கும்போது, நூல் விலை 15 பர்சன்ட் அளவுக்கு ஏறியிருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். அப்படி ஏறும்போது, நியாயமான கணக்கு வருகிற மாதிரி வந்தாலும் பரவாயில்லை; அதை முதலீட்டுக்குக் கொண்டுவரலாம். ஆனால், தாறுமாறாக ஏறும்போது, கணக்கில் வராத லாபம் ஏற்படுவதற்கும், “ப்ளாக் மணி” க்கும் இடம் கொடுத்து விடுகிறது. “ப்ளாக் மணி” வரும்போது கணக்கில் கொண்டவர முடியாது. அதை முதலீடு செய்ய முடிவதில்லை. ஆகவே, தேங்கிப் போகிறது. அது தேங்கிப்

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

போவதினால் பொருளாதாரம் அடியோடு கெடுகிறது. அதனால், மக்களுடைய சக்தியும் தேங்கிப் போய், மேலும் மேலும் முதலீட்டில் ஈடுபட்டு பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உபயோகப்படாமல் அது எங்கோ போய்த் தேங்கிவிடுகிறது. அதனால் பல சமுதாயத் தீமைகள் விளைவதற்கு வழி ஏற்படுகின்றது. குறுக்கு வழியிலே செலவழிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றாலும், முதலிலே சேமிப்புச் சக்தியைச் சம்பந்தித்த வேண்டுமென்றாலும் விலையைக் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம். தாறுமாறாக விலை ஏறி, தேங்கிப் போகும் பொருளாதார நிலைமை ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு விலைக் கட்டுப்பாடு அவசியம். பல பேர் கேட்கிறார்கள், “எத்தனையோ பொறுங்கள் இருக்கின்றனவே, எல்லாவற்றுக்கும் விலைக் கட்டுப்பாடு செய்துவிட முடியுமா?” என்று. கார் உற்பத்தியை எடுத்துக்கொண்டால், எத்தனை கார்கள் விற்பனைப்போகின்றன? ஆயிரம் கார்கள் விற்கலாம், இந்த முறையற்ற முறைகளிலே. ஆனால், கணக்குப் பார்த்தால், மொத்தத்தில் இது அதிகமில்லை. ஆனால், நூலைப் பொருத்தவரையில், அதைக்கொண்டு உற்பத்தியாகும் துணியை எல்லோரும் வாங்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒரு சிறு அளவு, இரண்டு ரூபாய் அளவுக்கு, கட்டு ஒன்றுக்கு அதிகம் விலை வைத்தாலும், ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு கோடி இரண்டு கோடி ரூபாய் அளவுக்குக் காணாமல் மறைந்துபோகும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதுபோன்ற இன்றியமையாத பொருள்களில் உணவு மிகவும் முக்கியமானது. விலைக் துணியை வேண்டுமானால் ‘பெரியவர்கள்’ வாங்கலாம். அது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். சாதாரண மக்கள் வாங்கும் துணி மிகவும் இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. ஆகவே, துணி, உணவுப் பொருள் இந்த இரண்டுக்காவது நாம் உடனடியாக விலைக் கட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். அடுத்தபடியாக, குடியிருப்பு வசதி இருக்கிறது. அதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். அதற்காக நாம் சமீபத்தில் சட்டம் செய்திருக்கிறோம். ஆகையால், விலையைக் கட்டுப் படுத்துவது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்த வில்லையென்றால் என்ன ஆகிறது? தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி, விலைவாசி அதிகமாகப் போகும்போது ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை நிலைநிறுத்த முடியாமல் போகிறது. என்.ஜி.ஓ.-க்களைப்பற்றி நிதி ஒதுக்கல் சட்டம் நிறைவேற்றினோம் என்றால், அதுவும் விலை உயர்வு காரணமாக ஏற்பட்டதுதான். அப்படிக் கொடுத்தும் திருப்தி இல்லை. அதற்குமேலே விலை ஏறுகிறது, முன் இருந்த அளவு கூட வசதி இல்லை என்று அவர்கள் குறை சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக வரி போட்டு வேறு விதத்தில் நாம் அதிகமாக நிதியைத் திரட்டினாலுங்கூட இதுமாதிரி அன்றாடச் செலவைச் சம்பளத்திற்கே அதிகமாகக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்ற நிலைமைதான் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆகையினால்தான் இன்றைக்குத் திட்டம் நிறைவேற்றவேண்டும், சேமிப்பு ஏற்படவேண்டும் என்று சொன்னால், விலை நிர்ணயக் கொள்கையை வகுக்கவேண்டும். விலை நிர்ணயக் கொள்கையை வகுத்தால் மட்டும் போதாது. அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். அந்த முறையில் நாம் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். “விலை உயர்ந்து கொண்டே போகட்டும், சம்பளம் உயர்ந்து கொண்டே போகட்டும்” என்று சொன்னால், “ஸ்பைரல் இன்ப்ளேஷன்” தான் ஏற்படும். ஒன்றை ஒன்று தள்ளிக்கொண்டே போய், மேலே தாங்கமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு, பொருளாதாரம் முழுதும் நாசமாகக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். முன்னேற்ற சக்தி வளரவேண்டுமென்று சொன்னால், பண வீக்கத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால்—சம்பள உயர்வு வருவது ஒரு பக்கம். அதனால் கொஞ்சம் முதலீடு அதிகமாக ஆகலாம் என்று சொல்லலாம்—விலை நிர்ணயக் கொள்கை மிகவும் அவசியம். விலை நிர்ணயக் கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு தொழிலாளிகளுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும்,

11-10
a.m.

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

முதலாளிகள் எவ்வளவு பெறலாம், மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு பிரித்துக் கொடுக்கலாம் என்ற அளவுகளை வகுத்தால்தான் சேமிக்க முடியும். திட்டம் போட்டுத்தான், திட்ட ரீதியாகத்தான் அதைச் சொல்ல முடியும். நாம் கணக்குப் போட்டுச் சொல்லவேண்டும். ஏதோ விலை ஏறிக்கொண்டு போகிறது, ஏதோ வாங்குகிறார்கள், எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிடும் என்று நீனைத்தால் அது திட்டம் (பிளானிங்) அல்ல. டிரிப்டிங் தான். அது திட்டத்திலிருந்து விலகிப் போவது. திட்டம் (பிளானிங்) என்ற பெயரை அதற்குக் கொடுக்க முடியாது. நமக்குத் திட்டம் (பிளானிங்) வேண்டுமா? அல்லது (டிரிப்டிங்) அதிலிருந்து விலகிப்போகவேண்டுமா என்பதை ஆலோசித்து முடிவு செய்யவேண்டும். திட்ட அட்டவீனை போட்டு, கணக்குப் போட்டுவிட்டால் மட்டும் போதாது. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் ஏற்படுத்தவேண்டும், முறைகளையும் வகுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அது விலகிப் போவதாக (டிரிப்டிங்காக) இருக்கும் என்பதிலே சந்தேகம் கிடையாது. அதற்கான ஒரு முடிவையும் நாம் எடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, நாம் முடிவு செய்யவேண்டியது எந்தத் துறையிலே என்னென்ன உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பதுதான். விவசாயத் துறைக்கு முதல் இடம் கொடுத்து, விவசாய உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. அதற்கு என்ன முயற்சி எடுக்க வேண்டும், ராஜ்ய சர்க்கார் அளவிலே என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்தக் குறிப்பிலே விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் திருப்பிச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தொழில் துறையிலே நாம் என்னென்ன முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் இந்தக் குறிப்பில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இரண்டு முக்கிய லட்சியங்களை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அதை நாம் வலியுறுத்திக்கொண்டும் வருகிறோம். அதை நடைமுறையில் கொண்டு வந்தாகவேண்டும். முதலிலேயே நான் குறிப்பிட்டேன். பணக்காரர்கள் இன்னும் அதிகப் பணக்காரர்களாக ஆகக்கூடிய நிலைமை, ஏழைகள் முன்பு இருந்த நிலைமையிலே இருப்பது, அல்லது அதைவிட மோசமான நிலைமையில் போய்க்கொண்டிருப்பது என்ற நிலைமை ஏற்படாமல், பரவலாக எல்லோருக்கும் நன்மை ஏற்படக்கூடிய முறையில் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். அதற்கான வழி முறைகளை வகுக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி சில கருத்துக்களை நான் சொன்னேன். இரண்டாவதாக கவனிக்கவேண்டியது, எப்படி ஒரு தனிப்பட்ட நபர் மட்டும், தனிப்பட்ட சமூகம் மட்டும் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கக்கூடாதோ, அதேபோலத்தான் ஒரு பகுதி மட்டும் முன்னேறிக்கொண்டு, மற்ற பகுதிகள் பின்தங்கி இருக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. நாட்டில் சில பகுதிகள் முன்னேறிக்கொண்டிருப்பதையும், மற்ற பகுதிகள் முன்னேறக்கூடாத நிலைமையில் இருப்பதையும் தவிர்க்கவேண்டும். தனிப்பட்டவரிடையே வேறுபாடு ("இண்டிவிஜுவல் டிஸ்பாரிட்டி") ஒரு பக்கம் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அதற்கு அடுத்தபடியாக, பகுதி வேறுபாடு ("ரீஜனல் டிஸ்பாரிட்டி") இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். பகுதிக்குப் பகுதி இருக்கக்கூடிய ஏற்றத்தாழ்வை மாற்றி அமைத்தாக வேண்டும். இந்த இரண்டு கருத்துக்களையும் கொள்கை அளவில் எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது எந்த அளவுக்கு நடைமுறையில் வந்திருக்கிறது என்று பார்க்கும்பொழுது, திருப்தி அடையக்கூடிய அளவுக்கு இல்லை என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். தேசிய அபிவிருத்தி ஆலோசனைக்குழு (கவுன்சில்) கூடும் பொழுது, ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் எப்படியாவது இதைச் சொல்ல வேண்டுமென்ற காரணத்தினால், "நியூஸன்ஸ், திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறோம்" என்று மற்றவர்கள் நீனைத்தாலும்கூட, ஒவ்வொரு சமயத்திலும் ரீஜனல் டிஸ்பாரிட்டியை நீக்குவதற்கு நாம் வழி வகுத்தாகவேண்டும்—அதற்கான புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்தாக

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக்கொண்டு வருகிறேன். புள்ளிவிவரம் இல்லாவிட்டால், வெகு சலபமாக இந்தக் கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழித்து விடுகிறார்கள். இப்பொழுது தென் பிராந்தியத்திற்கு பல தொழில்கள் ஒதுக்கவேண்டும் என்று கேட்பொழுது, அங்கே நமக்கு அண்டையிலே இருக்கக்கூடிய ராஜ்யங்களைத் தட்டிவிடுகிறார்கள். அதன் பலன் என்னவென்றால் ஆந்திராவைச் சேர்ந்தவர்கள், எல்லாம் தமிழ் நாட்டிற்கே போய்ச் சேருகிறதே என்று சொல்லுகிறார்கள். கனம் மந்திரி வெங்கடராமன் அவர்கள் எல்லா லைசென்ஸ் களையும் வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்களே என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். ஓரளவுக்கு அம்மாதிரி இருக்கலாம். அகில இந்திய ரீதியில் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல், ஆந்திராவுக்கும் நமக்கும் கணக்குப்போட்டு ஒருவருக்கொருவர் அதிகமாக வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டதாகச் சொல்லுவதிலே நன்மை ஒன்று வந்துவிடாது. அதேமாதிரிதான் நம்மையும் தட்டி விடுவதற்கு ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். “நீங்கள் ரீஜனல் டிஸ்பாரிடி என்று சொல்லுகிறீர்களே, ராமனாதபுரத்தில் நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கிறார்கள். அதேமாதிரி நான் நிதி மந்திரியாக இருப்பதால் கோவைக்கே எல்லாத் திட்டங்களையும் போட்டுவிட்டதாகச் சொல்லி அல்லது சென்னையில் அதிகமாக திட்டங்களை போட்டுவிட்டதாகச் சொல்லி, நமக்குள்ளேயே தட்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தால் நம்முடைய நோக்கம் நிறைவேறுது. குழப்பம் தான் ஏற்படும்.

திட்டம் போடுவது குழப்பத்தை உண்டாக்குவதற்காக அல்ல. திட்டம் போடுவது தெளிவை உண்டாக்கி பல பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்குவதற்காகத்தான். ஆகவே இங்கே ராமனாதபுரம் ஜில்லாவில் அதைச் செய்யவில்லை, இதைச் செய்யவில்லை. அப்படியிருக்கும்பொழுது நீங்கள் இதையெல்லாம் சொல்லுவதற்கு நியாயம் இல்லை, என்று சொல்லக்கூடிய வாதம் யாராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய வாதம் அல்ல. “ரீஜனல் டிஸ்பாரிடி” இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியம். அதற்கு எந்த முறையில் திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி நாம் ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஓரளவுக்கு ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கிறோம். “தென் பிராந்தியத்திற்கு எவ்வளவு என்று சொல்லிவிடுங்கள், நாங்கள் அதை எங்களுக்குள் பிரித்துக்கொள்ளுகிறோம், அதற்கு பிளானிங் கமிஷனின் உதவியை நாடவில்லை, எங்களுக்குள் எப்படிப் பிரித்துக்கொள்ளுவது என்பதை முடிவு செய்து ஒத்துக்கொண்டு, நாங்களே பிரித்து எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்று பல சமயங்களில் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது ஓரளவுக்கு அதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டை மட்டும் நான் பிரித்துப் பேசவில்லை. ஆந்திரா, கேரளா, மைசூர் என்று பொதுவாக இருக்கக்கூடிய தென் பிராந்தியத்தைப் பற்றியே நான் பேசியிருக்கிறேன். அதே மாதிரி வடக்கேயும் பிற்போக்கான பிராந்தியங்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தாகவேண்டும் என்பதையும் நான் வலியுறுத்துகிறேன். ஒரு பக்கத்தில் அதிகமாகப் போகக்கூடாது என்பதைத்தான் வலியுறுத்துகிறேன். சென்னையை மட்டும் பிரித்துச் சொல்லவில்லை, தென் பிராந்தியத்தை மட்டும் பிரித்துச் சொல்லவில்லை. எந்தப் பகுதிகள் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கின்றனவோ, அந்தப் பகுதிகளின் பிற்போக்கை நீக்குவதற்கு நாம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நடவடிக்கை எப்படி எடுக்கமுடியும்? புதிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பதிலும், புதிய பாசனத் திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதிலும் பிற்போக்கான பகுதிகளை முன்னேறச் செய்யலாம். நாம் இன்றைக்கு அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்யும்பொழுது இந்த அம்சத்தையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு பரிசீலனை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

எல்லாத் தொழில்களும் நமக்கே கிடைக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் ஒரு பக்கம். ஸ்ரீ அண்ணாதுரை அவர்கள் நேற்று ‘ஆசைப் படுவதில் நியாயம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது’ என்று.

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

சொன்னார்கள். ஆசைப்படலாம். ஆனால், அதில் எது சாத்தியம் என்பதைப் பார்த்துத்தான் முடிவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எல்லாத் தொழில்களும் நமக்கு வேண்டும் என்று நாம் ஆசைப்படலானும்கூட, அவைகளுக்கான சாத்தியக்கூறு எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்துத்தான் முடிவு செய்யவேண்டும். நம்முடைய ராஜ்ய திட்டத்தை, அகில இந்திய ரீதியிலே, —அகில இந்திய ரீதியிலும்கூட ஒரு ஐந்து வருஷத்திற்கு மட்டும் அல்ல, 10, 15 வருஷத்திற்கு ஏற்பட வேண்டிய முன்னேற்ற அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு—பரிசீலனை செய்வோமானால், நல்ல முடிவுக்கு வரமுடியும். நாங்கள் தயாரித்து இருக்கும் திட்டத்தில் குற்றம் குறைகள் இருந்தாலும், அந்தக் குற்றங்குறைகளை நீக்கி, நல்லதொரு திட்டத்தைச் சமர்ப்பிக்க முடியும் என்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலே மூன்று விஷயங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். முதலாவதாக, விவசாயத் துறையில் எந்த அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைகிறோமோ அந்த அளவுக்கு மக்களுடைய சக்தி உயர முடியும். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் 100-க்கு 70 பேர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால், அவர்களுடைய சக்தி உயராவிட்டால், சேமிப்புச் சக்தியும் அந்த அளவுக்குக் குறைந்திருக்கும். புதிய தொழில்கள் ஆரம்பித்து, மாறுதல்கள் ஏற்படுவது வேறு. இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையை அனுசரித்தால், விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய சக்தி உயரவேண்டும், விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கி ஆகவேண்டும். பெருவாரியான மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால், விவசாயத் துறைக்கு முதல் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இரண்டாவது திட்ட காலத்தில் நாம் பெருமைப்படும் அளவுக்கு, விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் அடைந்து இருக்கிறோம். மற்றப் பகுதிகளில் ஏற்பட்டிருப்பதைவிட, நம் ராஜ்யத்தில் விவசாய உற்பத்திகணிசமாக அதிகரித்திருக்கிறது. அதை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, மூன்றாவது திட்ட காலத்திலும் கணிசமான உற்பத்திப் பெருக்கு காணமுடியும் என்று நினைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு தரம்தான் பெருக்கம் அடைய முடியும், மறுபடியும் அடைய முடியுமோ, முடியாதோ என்பதில்லை.

அடுத்தபடியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது மின்சாரம். விவசாயத்திற்கும், தொழிலுக்கும் அவசியமானது மின்சாரம். ஆகவே, அதற்கு இரண்டாவது இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். அணைகளெல்லாம் அநேகமாகக் கட்டி முடிந்துவிட்டன. புதிதாக ஏதாவது இருக்கிறதா என்று அமைச்சரவர்கள் பல்வேறு பாகங்களிலும் சென்று பார்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்காகவும் தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதற்கும் மேலாக அடிப்படையாக இருக்கும் தொழில்களில், எந்தெந்தத் தொழில்கள் ஏற்படுத்த முடியும் என்று பரிசீலனை செய்திருக்கிறோம். இப்பொழுது இரும்பு உருக்குத் தொழில் அமைக்கச் சாதகமான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன. நம்பிக்கை ஊட்டும் முறையில், பலன் தெரிகிறது. அடுத்தாற்போல், அலுமினியம் தொழில் தொழில் துறை பற்றித் தனியாக அறிக்கை தயாரித்து அங்கத்தினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில், சட்ட சபைக் குழுவினரின் அபிப்பிராயங்களும் தந்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, போக்குவரத்து வசதி. தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்கு முதல் இடம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதை சேது சமுத்திரத் திட்டத்தோடு சேர்த்துச் செய்யவேண்டும் என்று இருக்கிறது. தூத்துக்குடித் துறைமுகம் நமக்கு வேண்டுமென்று சொன்னால், அது தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகம் என்பதற்காக மட்டுமல்ல, தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்கு முதல் இடம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு தனிப்பட்ட நிபுணர்கள் கமிட்டி அப்படிச் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. அதே போல் ரெயில்வே வசதிகள் இவற்றை எப்படிச் செய்வது என்று ஆராயவேண்டும். மின்சாரத்தைப் பற்றிச்

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

சொல்லும்போது, அணுசக்தியைப் பற்றியும் ஆராயவேண்டியிருக்கிறது. முதல் அணுசக்திக் கூடம் ஏற்பட்டாகிவிட்டது. இரண்டாவது கூடத்தை நம் ராஜ்யத்தில் நிறுவ முயற்சி செய்கிறோம்.

மேலும், பரிசீலனை செய்ததின் காரணமாக, நம் ராஜ்யத்தில் எண்ணெய் இருப்பதற்கான சின்னங்கள் தெரிகின்றன. அது பற்றித் தீவிரமாக இரண்டாவது கட்டப் பரிசீலனை நடக்கிறது. பரிசீலனை வெற்றி பெற்றால், ஓர் எண்ணெய்த் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்தக் கட்டமைப் பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன.

அடுத்தபடியாக எஞ்ஜினியரிங் தொழில். எளிய (லேட்) எஞ்ஜினியரிங் தொழிலில், எல்லோரும் பாராட்டக்கூடிய முறையில், அகில இந்தியாவிலும் பார்க்கும்போது, நாம் முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று சொல்ல வேண்டும். நம் தமிழ்நாடு முன்னணியில் இருப்பதைப் பற்றி நாம் பெருமை கொள்ளலாம். இப்பொழுது கிண்டி தொழில் பேட்டை இருக்கிறது; அதே போன்று பல தொழில் பேட்டைகள், பல ஜில்லாக்களில் தாலுகா தலைநகரங்களிலும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இதற்கப்பால் அறிவு வளத்தைப் பெருக்க வேண்டும். அதற்குக் கல்வித் துறையில் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்று, திட்டம் போட்டு இருக்கிறோம். அதன் பிறகு, சுகாதார வசதி, வைத்திய வசதி, கால்நடை வளம் இவை எந்த அளவுக்கு அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்பதும் குறிப்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பல வழிகளிலும், பரிசீலனை செய்து திட்டம் தீட்டியிருக்கிறோம்.

திட்டம் தீட்டுவதாலேயே திட்டம் நிறைவேறி விட முடியுமா என்றால், முடியாது; நிர்வாக அமைப்பு முறை திறமையுள்ளதாக (administrative organization) இருக்க வேண்டும். தனியார் துறையானாலும் சரி, பொதுத் துறையானாலும் சரி, நிர்வாக அமைப்பு முறை திறமையாக இல்லாவிட்டால், திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாது. அதைத்தான் கேள்வி நேரத்தில் பிரஸ்தாபித்தார்கள். ஏதோ முன்போல், கல்வரங்களை அடக்கிக் கொண்டு, மக்களுக்குக் கோர்ட்டு வசதி செய்து கொடுத்து வசதிகளைச் செய்வது என்பது முன்பு இருந்த சமுதாய அமைப்புக்கு உகந்ததாக இருக்கலாம்; அதற்கேற்றவாறு நிர்வாக அமைப்பும் திறமை வாய்ந்ததாக இருந்து இருக்கிறது ஆனால், இன்று புதிய புதிய தொழில்கள் மலர ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும்; இப்பொழுது இருப்புத் தொழிலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எந்த இடத்தில் அந்தத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவது, அதற்கு வேண்டிய தண்ணீர் வசதி எங்கு இருக்கிறது என்றெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய ரெயில்வே வசதிகள், ரோடு வசதிகள் எல்லாம் செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. குறித்த காலத்தில் இவையெல்லாம் சேர்ந்து அமைக்கப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் விரயம் இல்லாமல் காரியங்களைச் செய்ய முடியாது. சில இடங்களில் அப்படித்தான் நடந்து விடுகிறது. குறையை ஒப்புக்கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஒரு இடத்தில் ஒரு பாலத்தை எட்டு கோடி, பத்து கோடி என்று செலவு செய்து கட்டுவோம்; ஆனால், நதிக்குப் பாலம் கட்டி விட்டாலும், இணைப்பு ரோடு அமைக்கப்படாமல் இருக்கும். அதுபற்றிக் கேட்டால், மத்திய சர்க்காருக்கும், ராஜ்ய சர்க்காருக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று சாக்கு வரும்; பல கோடி ரூபாய்களைச் செலவு செய்த பிறகு மக்களுக்கு அது உபயோகமில்லாமல் இருக்கும்; அது மக்களின் போக்குவரத்துக்கோ, பொருளாதார நன்மைக்கோ பயன்படாமல் இருக்கும். ஆகவே, எந்தத் திட்டம் போட்டாலும், அதில் இணைந்து வேலை செய்யும் முறை (கோ-ஆர்டினைஷன்) ரொம்ப அவசியம்.

இப்பொழுது நிலக்கரியை எடுத்துக்கொண்டால், பல்வேறு தொழில்களுக்கு, நிலக்கரி அவசியமாக இருக்கிறது. ரெயிலுக்கு அது முக்கியமாக வேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடமிருக்கும் இரண்டு தொழிற்சாலை

[Sri C. Subramaniam] [6th September 1960]

களுக்கும், உரம் உற்பத்தி செய்ய, நிலக்கரி வேண்டியிருக்கிறது. புதிய புதிய தொழிற்சாலைகளை அமைக்கும்போது, நிலக்கரி இருந்தால் தான் அவை பயன்தர முடியும். இன்று நிலக்கரி உற்பத்தியில் குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால், அதன் விளைவை அறிந்துகொள்ள சென்ற வருஷ நிகழ்ச்சி வலியுறுத்தப்படவேண்டும். விவசாயத்திற்கு முதல் இடம் கொடுக்கும்போது, அதற்கு உரம் அத்தியாவசியமாக இருக்கிறது. ஆகவே, உரத்திற்கு முதல் இடம் கொடுத்தாக வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறோம். நம்மிடம் இரண்டே தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று திருவாங்கூரிலும், இன்னொன்று சிந்திரியிலும் இருக்கின்றன. அம்மோனியம் சல்பேட் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலைகள் 1958-59-ல் மூன்றாகால், அல்லது மூன்றரை லட்சம் டன் அளவுக்கு உற்பத்தி செய்தார்கள் சிந்திரியில். சென்ற ஆண்டில், 1959-60-ல், 60,000 டன் குறைந்து விட்டது. உர உற்பத்திக்கு முதல் இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் காலத்தில், உர உற்பத்தி செய்யும் இயந்திர சக்தியை வைத்துக்கொண்டும், உற்பத்தி குறைந்திருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம்? வேறு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். ஆனால், அவற்றில் ஒன்று போதுமான நிலக்கரி இல்லை என்பதுதான். இருக்கும் நிலக்கரி ரெயிலுக்கும் மற்ற தொழிற்சாலைகளுக்கும் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. சிந்திரிக்குப் போதுமான நிலக்கரி கிடைக்க வில்லை. கோ-ஆர்டி னேஷன் இப்படியிருந்தால் புதுப் புதுத் திட்டங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆகவே, எல்லாவற்றையும் கண்காணித்து, அங்கங்கே வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நிலக்கரி அமைச்சு (கோல் மினிஸ்ட்ரி) தனியாகவும், ரெயில்வே அமைச்சு தனியாகவும், மற்ற அமைச்சுகள் தனித்தனியாகவும் இயங்க முடியாது. எல்லோரும் உட்கார்ந்து, இன்னின்னதற்கு இவ்வளவு நிலக்கரி வேண்டும் என்று ஒரு இணைப்பைச் செய்தாலொழிய, திட்டம் போட்டால் மட்டும் போதாது.

இன்று விவசாய உற்பத்தியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டிய முறைகள், வழிகள், கருவிகள் என்னென்ன என்று நமக்குத் தெரியும். ஆனால், அந்த அறிவு தனி ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் நடைமுறையில் உபயோகப்படும் முறையில் கொண்டு வரப்படவேண்டும். எட்டில் இருந்தால், திட்டத்தில் இருந்தால், உத்தரவில் இருந்தால் மட்டும் போதாது; நடைமுறையில் அதைக் கொண்டு வரவேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்தாக வேண்டும். உழவனுக்குப் புதிய வழியைப் புகட்டியாக வேண்டும். வசதிகள் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும். கூட்டுறவுக் க்ரோடு வேண்டுமானால், அதைச் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும். ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு இல்லை என்ற முறையில் அமைப்பு இருந்தால், விவசாய உற்பத்தி எப்படிப் பெருகும்? நான் நம் ராஜ்யத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இதைச் சொல்ல வில்லை. ஸென்ட்ரல் அமைப்பில் முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றும் ரகசியம் இல்லை: பத்திரிகைகளில் அம்பலமாகி யிருக்கிறது. கூட்டுறவு மந்திரிகளைக் கூட்டி ஒரு மகாநாடு நடத்தினார்கள். பிறகு, சமுதாய நலத் திட்டத்தைப் பற்றி, விவசாய மந்திரிகள் ஒரு மகாநாடு நடத்தினார்கள். இதற்கும், கூட்டுறவு மந்திரிகள் மகாநாட்டிற்கும் சம்பந்தமே இல்லை.

இப்படி ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பாடு இருந்தால் திட்டங்களை எப்படி நிறைவேற்ற முடியும்? இன்றைக்கு நாம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய நிர்வாக அமைப்பை அமைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு மக்கள் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கவேண்டும். அவ்விதம் அவர்கள் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருந்தாலும், சேமிப்பு சக்தியை அவர்கள் நம் கையில் கொடுத்தா

6th September 1960] [Sri C. Subramaniam]

லும் அது லீனாகிப் போகக்கூடாது. அதன் மூலம் அவர்கள் பயனுடைய வேண்டும். ஆகவே நாம் எடுத்து நடத்தக்கூடிய திட்டங்கள் எல்லாம் மக்களுக்குப் பயன் கொடுக்கக்கூடிய அளவில் நிறைவேற்றப் படவேண்டும். ஆகவே திட்டம் என்று சொல்லும்போது மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடிய வகையில் பணிகள் நிறைவேற வேண்டும். அதற்குத்தான் நாம் முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரு திட்டத்தை எடுத்து நிறைவேற்றும்போது அதை நிறைவேற்றக்கூடிய சக்தி-ஆற்றல் எல்லாம் இருக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய யோசனைகளை யெல்லாம் கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்தச் சபையில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதைப்பற்றி விவாதிக்கும்போது அவரவர்கள் தங்களுடைய தொகுதிக்கு என்னென்ன வேண்டும் என்பதை யெல்லாம் சொல்லுவார்கள். அது அவசியம்தான். அத்துடன் அதற்கு அடிப்படையான கருத்துக்களையெல்லாம் சொல்லவேண்டும். இன்றைக்கு நாம் முடிவு செய்யக்கூடியவைகள் அகில இந்திய அடிப்படையில் இருக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். அகில இந்திய அடிப்படையில் முன்னேற்றம் கண்டால் அது நமக்கும் முன்னேற்றம் கண்டதாகத்தான் ஆகும். அந்தக் கருத்தை உடையவன் நான். அதனால்தான் அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். எந்தத் திட்டத்தை எடுத்து நிறைவேற்றினாலும் அது அகில இந்திய அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டால் அதன் மூலம் வரக்கூடிய வெற்றியெல்லாம் அகில இந்தியாவுக்கும் பயனுள்ளதுகும். அந்த அடிப்படையில் நாம் எல்லாவற்றையும் பார்க்கவேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இங்கு விவாதத்தை நடத்தவேண்டும். அந்த விதத்தில் இங்கு விவாதம் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய ஆர்வமும் இங்கு இருக்கிறது. அந்த முறையில் இங்கு விவாதம் இயங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துச் கொள்ளுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : Sir, as the Hon. Minister's introductory speech contains an important policy statement, I request that copies of his speech may please be printed and circulated to all the Members.

MR. SPEAKER : The hon. Minister has made an extempore speech. All the available matter has been printed and circulated to hon. Members. Moreover, the hon. Member has heard the Hon. Minister speak. I do not know why he wants the speech to be circulated.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : We got these books only to-day, Sir.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, may I make a suggestion? As soon as the copy of my speech is ready, I shall have it edited, cyclostyled and circulated to the Members as early as possible. That is all we could do.

MR. SPEAKER : The hon. Members have heard the speech of the Hon. Minister. Anyway, the Hon. Minister has promised to circulate copies of his speech as early as possible. There are many hon. Members who have expressed their desire to speak today. I have got with me the names of seven such hon. Members. They are absolutely willing to take part in the discussion to-day. So,

[Mr. Speaker]

[6th September 1960]

we need not postpone the discussion and we can straightaway start it just now. The hon. Member Sri N. K. Palanisami need not therefore bother about it. Let us start the discussion to-day and those who are willing to take part in the discussion may do so. If the hon. Member gets a chance tomorrow—'If he gets a chance tomorrow's is important—he may speak tomorrow.

SRI P. U. SHANMUGAM : இன்னும் ஒரு நாள் அதிகப் படியாக இதைப்பற்றி விவாதிக்க ஒதுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படி ஒதுக்க முடியுமா?

MR. SPEAKER : இதற்குப் பதில் அளிப்பது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள். அவர்கள் வெளியூர் போகிறார் என்பது கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் இன்னும் ஒரு நாள் அதிகப்படியாக ஒதுக்கினால் அவரால் பதில் அளிக்க முடியாது. அது சாத்தியம் அல்ல. ஆகவே இந்த மூன்று நாட்களுக்குள் இந்த விவாதத்தை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : பதில் சொல்ல வேண்டியது நானாக இருந்தாலும் கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்களும் பதில் சொல்லலாம். ஏனென்றால் அவர் மேல் சபையில் இதைப்பற்றிய விவாதத்திற்குப் பதில் சொல்ல இருக்கிறார். அதனால் அவரால் முடியும். அப்படி ஒரு நாள்கூட உட்கார்ந்தால் 9-ம் தேதியன்று அவர் பதில் சொல்லுவார். அதற்கு இடம் இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I agree that the reply to the debate may be on the 9th instant.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : "Fortunately, Hon. Sri Venkataraman has followed my speech. So, I hope there would not be much difficulty for him to reply to the debate."

Some hon. Members rose . . .

MR. SPEAKER : If there is one reasonable request, I can comply with it. If there are 20 requests, how am I to comply with all of them? Now, it is agreed that the debate may be extended by one day, that is, upto the 9th instant.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I may please be permitted to make another suggestion. Let us watch till tomorrow and see how the discussion proceeds. Suppose, there is lack of interest and there are repetitions. There may not be any need for or any purpose in extending the debate by one more day. So, let us take a decision tomorrow on the question of extending the debate by one more day.

MR. SPEAKER : All right. Now, I have got sufficient number of names of hon. Members in my list. So, we can proceed with the discussion. I may, however, point out in this connection that

6th September 1960] [Mr. Speaker]

un-preparedness cannot be an excuse. Every hon. Member is expected to have thoroughly studied the various aspects of the Plan and un-preparedness in this matter is no excuse.

இந்த விவாதத்தை ஆரம்பிக்கிறவருக்கு முதலில் இருபது நிமிஷங்கள் கொடுக்கப் போகிறேன். அதற்குப் பிறகு பேசுகிறவர்களுக்கு ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் 15 நிமிஷங்கள் வீதம் கொடுக்கப் போகிறேன். ஏழு அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் எத்தனை அங்கத்தினர்கள் பேச வரப்போகிறார்களோ தெரியாது. அதனால் ஒவ்வொருவருக்கும் 15 நிமிஷங்களுக்கு மேல் கொடுக்க முடியாது. ஜாஸ்தி வேண்டுமானால் பேசிய பிறகு பார்க்கலாம். இப்பொழுது கனம் சட்டநாத கரையாளர் பேசுவார்.

* SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை பொது மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் அவர்கள் எதிர் பார்த்திருந்த பல ஆசைகள் நிராசையான காரணத்தால் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலாவது அது பூர்த்தியாகுமா என்ற அவாவுடன் எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த அளவு அவர்களுடைய அவாவை இந்தத் திட்டம் பூர்த்தி செய்யும் என்று உறுதியாகச் சொல்வதற்கு இல்லை. ஏனெனில் இதற்கு ஒருமுகமான வரவேற்பு இந்தத் திட்டம் தயாராகி வந்த நாளிலிருந்து இது வரை வந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இன்று சனியாரமாக அதன் அடிப்படைக் கொள்கைகளை விவாதித்து இப்பொழுது பேசினார்கள். ஆனால் அவர்கள் பிரசங்கத்திலேயே இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் கால வரம்பு முடிவு காலத் திற்குள் எந்த அளவு மக்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் என்பதைப்பற்றியும் திட்டம் அந்த அளவு மிகப் பெரிய திட்டம் என்று சொல்வதற்கு இல்லை என்பதையும் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். திட்டத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது நமது தேவையைப்பற்றி சிந்தித்து திட்டத்தை வரையறுப்பது நல்லது என்று எண்ணுகிறேன். நமது நாட்டில் கிட்டத்தட்ட 40 கோடி மக்களுக்கு 10,200 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய உரையில் பழைய விலைவாசிகளை வைத்துக் கொண்டு அதனுடைய மதிப்பு 8,500 கோடி ரூபாய்தான் இருக்கும் என்று கூறினார். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் கிட்டத்தட்ட 3,650 கோடி ரூபாய் பொதுத் துறையிலும் 31,000 கோடி ரூபாய் தனியார் துறையிலும், ஆக 6,750 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்துள்ளது. இதை வைத்துப் பார்த்தால் இன்று இருக்கக்கூடிய இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டப்படி செய்யக்கூடிய ஒரு முதலீடு 4,600 கோடியிலிருந்து 7,250 கோடி வரையில் அதாவது சுமார் 58 சதவிகிதம் உயர்வாகக் காண்கிறது.

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [6th September 1960]

அதைப்போல 6,750-லிருந்து 10,200 கோடி வரையில் கணக்கிட்டால் 51 சதமான அளவிற்கு உயர்ந்து காண்கிறது. இந்த மதிப்பிடு மிகவும் குறைவு என்று கனம் மந்திரி அவர்களே குறிப்பிட்டார். ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது நமது நாட்டின் தேவை என்ன என்பதைப் பார்த்து அந்த அளவுக்குத் திட்டம் இருக்க வேண்டும். அதை வைத்துப் பார்த்தால் நாம் குறிப்பாகக் கணக்கிட விரும்புவதெல்லாம் நாட்டில் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய வேலை இல்லாத திட்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டும் என்பதுதான். அதற்கு ஏற்ப விவசாயத் துறையிலும் சரி, தொழில் துறையிலும் சரி நாட்டு மக்களுக்கு எந்த அளவில் வேலை கிடைக்குமோ அந்த அளவில் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். நமது மக்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் வகையில் திட்டம் அமைய வேண்டும். அப்படி அமைத்தால்தான் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படும். தேசிய வருமானம் ஓரளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்றாலும்—நாம் எந்த அடிப்படையில் திட்டமிட்டிருந்த போதிலும்—இன்றையத்தினம் பெரும் அளவுக்கு விலைவாசிகள் உயர்ந்து போய்விட்டது என்பதை அமைச்சர் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை கிட்டத்தட்ட ஒரு மலை ஏறுவதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மலையில் ஏறுவது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு கீழே சறுக்கிவிடாமல் நின்று கொள்வதற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியும் முக்கியமானது. ஏறுவதற்குச் செய்கிற அத்தனை முயற்சியும், சறுக்கி விடாமல் நிற்குகொள்வதற்கும் செய்யவேண்டும். இன்றைய தினம் நம்முடைய தேசிய வருமான உயர்வு, தொழில் வள உயர்வு இவையெல்லாம் ஒருபக்கம் இருந்தாலும், பெருகிக்கொண்டே போகிற ஜனத்தொகையைச் சரிக் கட்டுவது, வேலையில்லாத திட்டாட்டத்தைக் கட்டுப் பாட்டுக்குள்ளேயே வைத்திருப்பது, வேலை வாய்ப்பை அதிகப் படுத்திக்கொள்வது ஆகியவை எல்லாம் சீராகத் திட்டத் துடனேயே சேர்ந்து வரவேண்டும். அப்போதுதான் நாம் சருக்கி விழாமல் முன்னேற முடியும். வேலை வாய்ப்பு வசதிகள் எப்படி இருக்கும் என்பதைப்பற்றி அவர்களுடைய மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட டிராப்ட் ப்ளானைப் பார்த்தால் அது நமக்கு மிகவும் கவலை தருவதாகத் தோன்றுகிறது. திட்டத்தில் சொல்லுவதாவது :—

11-30
A.M.

Taking the size and pattern of investment during the Third Plan, it is at present estimated that additional employment likely to be created will be of the order of 3.5 million in agriculture and about 10.5 million outside agriculture . . . not allowing the employment situation to worsen during the Plan period will require about 1 million extra employment opportunities . . . In page 84 it states, " the Third Plan may start with a backlog of unemployment greater by about 2 million than the Second Plan. It is estimated that the new entrants to the labour force in the Third Plan would be about 15 million.

[6th September 1960] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

இதைப்பார்க்கும்போது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பெருகி இருக்கிற வேலையின்மையையும் கவனித்தால் இன்னும் மோசமான நிலைமையில்தான் போய்ச் சேரும் என்று திட்டம் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய திட்டப்படியே கிட்டத்தட்ட 15 மிலியன் என்று வருகிறது. அதில் விவசாயத் துறையில் 3½ மிலியன் வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று சொல்லப் படுகிறது. தரதிறுஷ்டவசமாக இன்றுள்ள நிலைமையையும், பொருளாதாரத்துறை நிபுணர்களுடைய கருத்துக்களையும் வைத்துப் பார்த்தால் இத்துறையில் அவ்வளவு எதிர்பார்ப்பது சரியாகாது. இந்தத் துறையில் கணக்கிட்டிருப்பது தவறு என்று பலரும் கருதுகிறார்கள். ஒட்டு மொத்தமாக எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் வேலை தேவைப்படுபவர் 30 மிலியன் என்று கணக்கிட முடியும். இப்படிப் போடப்பட்டிருக்கிற எஸ்டிமேட் அதிகமாக இருக்கிறதோ என்று கருதலாம். நான் டாக்டர் வி. கே. ஆர். ராவ் அவர்களுடைய கணக்குப்படி பார்த்தால்கூட 2½ கோடிக்கு வரும். இவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கவேண்டுமென்றால் மிக அதிகமாக முதலீடு செய்தால்தான் முடியும் என்று கண்டிருக்கிறார். நாம் இப்போது முதலீடு செய்வதை வைத்துப் பார்க்கும்போது வேலை வாய்ப்பு மிகவும் குறைவாகத்தான் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

(இச்சமயம் ஸ்ரீ. எஸ். எம். அண்ணாமலை தலைமை வகித்தார்)

அப்படி 25 ஆயிரம் கோடிக்கு முதலீடு செய்யவேண்டும், என்று சொன்னால் அதற்கு வழிவகை என்ன, வாய்ப்புகள் என்ன என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஏனெனில் மந்திரி அவர்கள் இன்று காபிடல் பார்மேஷன்பற்றி ஒருதலைப் பட்ட கொள்கை ஒன்றைப் போட்டுள்ளார்கள். தொழில் துறையில் எப்படிப் பணம் சேரும், பணம் எப்படி வரும் என்பதைப்பற்றி ஒரு தத்துவரீதியான அடிப்படையில் சில விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அது நடைமுறையில் சாத்தியமாக என்பது வேறு விஷயம். ஏற்கனவே அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்குத் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிற தொழிலாளி வர்க்கத்தை 'மேலும் உங்கள் தேவைகளைக் குறைத்துக்கொண்டு முதலீடு செய்ய முன் வரவேண்டும்' என்று சொன்னால் அது சாத்தியமாகத் தோன்ற வில்லை. நல்ல வருவாய் வரக்கூடியவர்களையே எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் இன்றையதினம் எவ்வளவு முதலீடு செய்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய செலவை எப்படிக் குறைத்துக்கொள்ள முடிந்திருக்கிறது என்று பார்க்கலாம். அப்படி இருக்க அரிசி படி பதினைந்து அணு இருந்தது ஒரு ரூபாய் ஐந்து அணு என்று பேர்ய்விட்ட இந்தக் காலத்தில் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வருவாயில் மிச்சம் பிடிக்க முடியும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது தவறான கணக் காகும். முன்னுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காக நிதி நிலை பற்றி வருவாய் பெறுவதுபற்றி, முதலீடு செய்யக்கூடிய மார்க்கம் பற்றி திட்டத்தில் ஒன்றுமே தெளிவான முறையில் குறிப்பிடப் படவில்லை. அது ஒரு வேளை எண்ணிச் செய்த காரியமாக

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [6th September 1960]

இருக்குமோ என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் அகில இந்திய ரீதியில் வந்து இருக்கக்கூடிய மூன்றாவது திட்டத்திலே இதைப்பற்றி சூசகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் நம்முடைய வருமானத்தையும் எந்த முறையில் சரிக்கட்டுவது என்பதற்குச் சில குறிப்புகள் காணப்படுகிறது. மூன்றாவது திட்டத்தில் முதலீடு செய்வதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிற தொகையில் கிட்டத்தட்ட 3,250 கோடிக்கு வெளிநாட்டை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதிக வரி விதிப்பின் மூலம் 1,650 கோடி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அதிகப்படியான வரி வசூல் என்கிறபோது திட்டத்திலே என்ன குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும்.

'The fulfilment of the additional taxation target of Rs. 1,650 crores over the five-year period is vital for the successful implementation of the plan . . . an additional tax target of Rs. 1,650 crores will involve considerable effort on the part of the Central and State Governments . . . additional taxation in States will have to be about one-third of the total just mentioned, i.e., Rs. 550 crores.

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நான் இங்கு சொல்ல வருவது எல்லாம் இந்த 550 கோடியில் நம் பங்கு சுமார் 50 கோடிக்கு அதிகமாகலாம் என்று தெரிய வருகிறது. குறிப்பாக நாம் ஒரு பங்கு முதலீடு செய்தால் மத்திய சர்க்கார் 2 பங்கு தருவதாகத் தெரிகிறது. அந்த மூன்றில் ஒரு பங்கு மிகக் குறைவு. நான்கில் ஒரு பங்கு முதலீட்டுப் பணத்தை நாமே சேகரித்துக் கொள்வ தானாலும் அது பெரும் தொகையாகும். 400 கோடி திட்டத்தில் 100 கோடி நம்மதாகிவிடும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் புதிதாக ஒரு வரி மத்திய அரசாங்க வரி விதிப்பு அல்லாமல் மாகாண அரசாங்கத் திட்டத்திற்காக விதிப்பது அசாத்தியம். நம்மால் தாங்கக்கூடிய நிலையில் நாம் இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டி விரும்புகிறேன். ஒன்றிரண்டு துறைகளில், லான்ட் டாக்ஸ், அக்கிரகல்ச்சரல் இன்கம் டாக்ஸ் இவைகளை இன்னும் அதிகமான முறையில், Rational. செய்து தப்புவதற்கு வழியில்லாத முறையில் அவைகளை வசூல் செய்யும் முறை ஏதாவது செய்தால் நன்றாயிருக்கும். அப்படியல்லாது மறைமுகமாக விதிக்கக்கூடிய வரியை மேலும் விதித்து சாதாரண மக்களைத் துன்பப்படுத்தும் முறையில் இந்தத் திட்டம் அமைந்து விடக்கூடாது. எந்த பொது மக்களின் ஒத்துழைப்பை நாம் கோருகிறோமோ அந்த மக்களின் ஒத்துழைப்பு நம்மக்குக் கிடைக்காமல் போவதற்கு இது வழிவகை செய்வதாக இருக்கும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் நமக்குள்ள வழிவகைகளில் இருந்து கிடைக்கக் கூடிய காண்ட் அக்கௌண்ட் சேவிங்க்ஸ்-யைப்பற்றி அதிகம் என்னால் கணக்கிட முடியவில்லை. ஏற்கெனவேயுள்ள, “காரி ஒவர்” இனத்தை, “காபிட்டட் எக்ஸ்பென்ஸை” வைத்துப் பார்த்தால் நமது நிதி நிலையிலிருந்து நம் திட்டத்திற்காக

6th September 1960] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

எதுவும் எடுக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை. ஆகவே இந்த அரசாங்கத்தை, குறிப்பாக நிதியமைச்சர் அவர்களையும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும் நான் கேட்டுக்கொள்வது என்ன வென்றால், “பைனான்ஸ் கமிஷனிடம்” சண்டை போட்டு நமது யதார்த்த நிலையைக் கூறி நமக்கு “டாக்ஸேஷன் எலாசிட்டி” இல்லாததால் அதிகத் தொகையை ஒதுக்க வேண்டுமென்று வழிபாடுத் வேண்டும். எவ்வளவு தீர்வை இடவேண்டுமென்று கழிந்த காலத்தில் திட்டமிடப்பட்டதோ, அது 13 கோடி என்று இருந்தால் 20 கோடிக்கு அதிகம் நாம் தீர்வை வசூலித்திருக்கிறோம். அப்படி நாம் நல்ல பிள்ளைகளாக நடந்திருக்கிறோம். தீர்வை வசூல் செய்வதில் கறாரும் கண்டிப்பும் நம் மாகாணத்தில் தான். இவ்வளவு செய்திருப்பதால் இனிமேலாவது தீர்வை விதிக்கக்கூடாது. எந்தத் துறைகளில் எல்லாம் தீர்வை இடவேண்டுமோ அவைகள் எல்லாம் செய்துவிட்டோம். ஆகவே இனித் தீர்வைக்குப் போகக்கூடாது. அதே சமயத்தில் நாமும் சில வழிகளைக் கண்டாக வேண்டும் என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். தொழிலாளர்களின் ஊதியத்தை நிலையான வரம்பில் நிறுத்த வேண்டுமென்ற ஆலோசனையோடு ஒத்துக் கொள்வதற்கில்லை. வருவாய் தரக்கூடிய டிரான்ஸ்போர்ட் துறையை எடுத்துக் கொள்வோம். டிரான்ஸ்போர்ட் அமைச்சர் அவர்களே கூறினார்கள், ஒரு எக்ஸ்ப்ரஸ் ரூட்டில் ஒரு வருடத்திலேயே போட்ட முதலைத் திரும்ப எடுக்கும் நிலைக்கு வருவாய் வந்தது என்று சொன்னார்கள். டிரான்ஸ்போர்ட்டை எடுத்துக்கொண்டால் கிட்டத்தட்ட 200 லட்சம் ரூபாய் மூலதனம் இட்டிருக்கிறார்கள். உத்தேசம் 30 லட்சம் ரூபாய் ஆண்டொன்றுக்கு நமக்கு அதிலிருந்து லாபம் கிடைக்கிறது. ஆகவே நான் கேட்கிறேன், ஏன் இதை விரிவுபடுத்தி தேசிய மயப்படுத்தக்கூடாது? இதில் 5¼% வட்டி வேறு கிடைக்கிறது. இப்படிப் பணம் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பை விட்டு விட்டு, காமதேனுவை விட்டு விட்டு பொது மக்கள் தலையில் ஏன் கை வைக்க வேண்டும்? ஆகவே பசியோடு பசியாகத் தொழிலாளிகள் பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற முறையை விட்டு விட்டு இதுபோன்ற துறைகளில் ஈடுபடும் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, நாம் தீர்வை விதிக்கும்போது மத்திய சர்க்கார் தீர்வை விதிப்பதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாகத் தீர்வை விதிக்க வேண்டிய இடத்தில் விதிக்காது அல்லது பிரிக்க வேண்டிய இடத்தில் பிரிக்காமல் விடப்படுகிறது. கழிந்த காலத்தில் நமக்கு கிடைத்த தேசிய வருமானம் எங்கு போய்ச் சேர்ந்தது என்று தெரியவில்லை என்று பண்டித நேரு அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பணக்காரர்கள் மேலும் பணக்காரர்களாகவும், ஏழைகள் மேலும் ஏழைகளாகவும் போய் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நிதியமைச்சர் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். வெளிநாட்டு வியாபாரத் துறையை எடுத்துக் கொள்வோம். அதில் பெருவாரியாக லாபம் இருக்கிறது என்று நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். ஆகவே “ஸ்டேட் ட்ரேடிங்” துறையை எவ்வளவு விரிவுபடுத்தவேண்டுமோ

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [6th September 1960]

அவ்வளவு தூரம் விரிவுபடுத்தவேண்டும். அதற்காக எந்தெந்த முறைகளைக் கையாள முடியுமோ அவைகளை அரசாங்கம் கையாள வேண்டும். இதுபற்றி டாக்டர் வி. கே. ஆர். வி. ராவ் சொல்லி இருக்கிறார்கள் :

"Then there are likely profits from State trading. At present State trading is confined to a comparatively narrow sector; this needs to be expanded a great deal not only for securing a larger mobilization of resources but also from the point of view of proceeding towards the establishment of a socialist society. To-day due to import control and the large unsatisfied demand for imports that accompanies it, very large profits are being made by the traders in imports and there is no reason why this by-product of planned economic development should be left to be enjoyed by private individuals"

'ரிசோர்ஸஸ்-யை' அதிகம் சேகரிப்பது மட்டுமல்லாமல், "this would not only lead to the accrual to Government of the profit from such export trade, but it would also enable Government to exercise a more effective control over the leakages in foreign exchange receipts that are inherent in its being left in the hands of private trade" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தை அடைவதற்கு ஒரு மார்க்ஸிஸ தத்துவவாதியோ அல்லது மார்க்ஸிஸ நிபுணரோ அல்ல இப்படிக் கூறுவது. டாக்டர் வி. கே. ஆர். வி. ராவ், நமது அரசாங்கம் பல காரியங்களுக்காகக் கலந்து ஆலோசிக்கும் பொருளாதார நிபுணர். அவரே அப்படி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தத் திட்டத்திற்கு பணம் சேர்க்கக்கூடிய முறைகள் எப்படியிருக்கவேண்டுமென்பதை குறிப்பிட்டுவிட்டு அடுத்தபடியாக இன்று நடைமுறையில் உள்ள திட்டங்களின் குறைகளை மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு நமது தேவையையும்பற்றி குறிப்பிட்டுவிட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த பிளானைப் பொறுத்தமட்டில் இதனால் நமது மாகாணத்தில் எந்தளவு நன்மையும், தின்மையும், சாதகமும், பாதகமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று கேட்டால் அதற்குள்ள கணக்கு இல்லை. அகில இந்திய ரீதியிலோ மாகாண ரீதியிலோ இதற்குள்ள புள்ளி விவரங்கள் நல்ல முறையில் நம்மிடம் இல்லை. தேவையுள்ள புள்ளி விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே வாட்டார ரீதியில் நாம் எந்த அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறோம் என்று பார்க்கவேண்டுமென்றால் அதற்கான புள்ளிவிவரங்கள் மிகவும் அவசியம். அதை சேகரிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். திட்டம் என்று சொன்னால் அது ஒரு "கண்டிணிவஸ் ப்ரோஸஸ்" என்று அமைச்சர் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். அப்படித் தொடர்ச்சியாகத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறோமே என்றால் இல்லை. திட்டமிடுகிறோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடியும்போது அதோடு மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை இணைக்கிறோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத்

6th September 1960] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

திட்ட முடிவில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை இணைப்போமோ என்று தெரியவில்லை. நான் சொல்வது, தொடர்ச்சியாக வேலை செய்வதற்கு உகந்த முறையில் ஒரு தனி இலாகா வேலை செய்ய வேண்டும். ஒரு அட்வைசரி பாடியாவது இருக்கவேண்டும். சட்டசபை குழுவே தொடர்ந்து கொண்டு போகவேண்டுமென்று நான் கூறவில்லை. இதை நல்ல முறையில் விரிவுபடுத்தி பல கூட்சி நண்பர்களையும் வைத்துத் தொழில் அதிபர்களுக்குப் பிரதிநிதித் துவம் கொடுத்து, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இடம் கொடுத்து, தொழிலாளர் தலைவர்களுக்கு இடம் கொடுத்து, பிரபல பொருளாதார நிபுணர்கள் ஒன்றிரண்டு பேர்களையும் சேர்த்து ஒரு ஆலோசனைக் குழு தொடர்ந்து செயலாற்றிக் கொண்டு போனால் அதிக நன்மை கிடைக்கும்—அதோடு போகப் போக திட்ட மாறுதல்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டி வரலாம்: காலத்திற்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் மாறுதல்கள் செய்யப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். இப்பொழுது இந்தக் குழு மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும். அல்லது அகில இந்திய ரீதியில் ப்ளானிங் கமிஷன் மட்டும் இருந்து வேலை செய்வதைவிட, ஸோனல் அடிப்படையில், ஸோனல் கௌன்ஸில் பற்றி குறிப்பிடும்போது அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், அங்கு தென்பகுதிக்காக எந்த நேரத்திலும் வாதாடுகிறோம் என்று; அந்த ஸ்தான் ஸோனுக்கு மட்டுமாவது ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு திட்டம் வேண்டும். அதற்கு ஒரு தனிக் கமிஷன் வேண்டும். அது ஸோனல் டெவலப்மென்ட், ரீஜினல் டெவலப்மென்ட் இவைகளில் நல்ல கவனம் செலுத்த முடியும். அடுத்தபடியாக, நாம் மேற்கு நோக்கி ஓடுகிற ஆறுகளையெல்லாம் கிழக்கு நோக்கித் திருப்ப வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். கேரளாவில் உள்ளவர்கள் ஒரு மாஸ்ட்டர் ப்ளான் வைத்து வேலை செய்ய ஆரம்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்படத்தக்க வரையில் போகிறது. ஆதலால் நமக்கும் பயன்படத்தக்க வகையில், தேசத்திற்கும் கேரளத்திற்கும் பயன்படத்தக்க வகையில், மேற்கு நோக்கி ஓடும் நதிகளை கிழக்கு நோக்கி திருப்பினால் நல்லது. எல்லாருக்கும் அது பயன் தரும். நம்மிடம் என்ன அணைத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சிந்தித்தால் இரண்டு திட்டங்களுக்கு அதிகமாக நம்மிடம் உருப்படியான திட்டம் எதுவும் இல்லை. ஆதலால் கேரளத்தில் ஸீனாகப் போகும் தண்ணீரை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும் மூன்றாவது திட்ட காலத்தில். அதற்கான திட்டங்கள் தீட்டப்படவேண்டும். குறிப்பாக அப்பர் பெரியாறு திட்டம், கிரியாறு திட்டம் போன்றவைகளை நாம் இந்தத் திட்ட காலத்திற்குள்ளாகவே பெறுவதற்கு வழிவகைகள் காணவேண்டும். நிதியமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், முக்கியமாக அணு சக்தி உலை நமக்கு அவசியம் வேண்டும். அது எக்கனாமிக்ஸ்களாகியிருந்தாலும் சரி, அன்-எக்கனாமிக்ஸ்களாக இருந்தாலும் சரி. நம் மாகாண வளர்ச்சிக்கு அது மிகவும் அவசியமாகும். சேது சமுத்திரத் திட்டத்தைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதேயில்லை.

[Sri K. Sattanatha Karayalar] 16th September 1960

பின்னர், இந்த மைனர் போர்ட்ஸ்களை (சில துறைமுகங்களை) விருத்தி செய்ய வேண்டியதும் மிக முக்கியமானதொன்றாகும். அவைகளை விருத்தி செய்வதற்கு விரிவான முறையில் திட்டம் வகுக்கப்படவேண்டும். இப்பொழுது எண்ணை சுத்திகரிப்பு மிக முக்கியத்துவம் அடைந்திருக்கிறது. அதில் இந்திய ரீதியில் இதில் பல சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இரும்புத் தொழில் ஒரு இடத்தில் மட்டும் இருந்தால் போதாது. வட்டார ரீதியில் வளர்ச்சி அடையும் முறையில் சேலத்திலுள்ள கனிப்பொருள்களை நன்கு பயன்படுத்த நாம் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். தரதிரஷ்டவசமாக ரெயில்வேயைப் பற்றி திட்டமிடும்போது தென்னாட்டை மறந்துவிட்டார்கள் என்றே தோன்றுகிறது. ரெயில்வேயைப் பொறுத்த மட்டில், தென்னாடு புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. மேற்கோள் காட்டுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாத நிலையில் ரெயில்வே விஷயத்தில் நம்மை மோசமான முறையில் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். இவைகளை எல்லாம் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்றால் இப்படித் தனியாக ஒரு திட்ட போர்ட்டு இருந்தால், தனி ஸோன் இருந்தால் ரெயில்வே பிரதிநிதிகளும் அதில் கலந்து கொண்டு ரீஜனல் டெவலப்மென்ட்க்குத் தகுந்த முறையில் வழி வகைகள் கண்டு பிடித்து நிறைவேற்ற முடியும்.

இவைகள் எல்லாம் இருந்தபோதிலும்கூட கொள்கை அடிப்படையில் சில மாறுதல்கள் இருக்க வேண்டும். சாதாரண மனிதனுக்கு உற்சாகம் தரக்கூடிய முறையில் நிலச்சீர்த்திருத்தத்தை வெகு துரிதமாகக் கொண்டுவந்து அதன் மூலமாக உபரி சேவிங்ஸ் ஏற்படச் செய்யவேண்டும். பணச் சேர்க்கைக்காக அந்தப் பணம் முழுவதும் உபயோகப்படவேண்டும்.

கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது, சோஷியலிஸி சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிற இந்தச் சர்க்கார், வருவாய்க்கு, குறிப்பாக சம்பள வருவாய்க்கு வரையறுக்கக் கூடிய விதத்தில் ஒரு சட்டம் செய்ய வேண்டும். இதனால் பெரிய வருமானம் சர்க்காருக்கு வந்துவிடும் என்று நான் சொல்லவில்லை. 4,000 ரூபாய், 5,000 ரூபாய் கம்பெனிகளில் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எத்தனையோ பேர்கள். இவர்கள் சம்பளம் இத்தனை ரூபாய்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் ஒரு லிமிட் ஏற்படுத்தினால்தான் சம்பளம் வாங்குபவர்களிடையே இருக்கின்ற வேற்றுமை ஓளவு குறைவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அதோடு, பாங்குகள் விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், தேச மக்களின் பணத்தை எல்லாம் சூதாடுவது என்கின்ற நிலை மாற வேண்டும். ஆகவே பாங்குகள் எல்லாம் தேசத்தின் சொத்தாக ஆகவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த நிலைமாறுபடும் அதற்கடுத்த

6th September 1960] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

படியாக டிஸ்ட்ரிக்ட் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனைப் பொறுத்தவரையில் அதைச் சீரமைக்கவேண்டும். அங்கிருக்கின்ற அதிகாரிகளின் மனப்பான்மை எல்லாம் மாறவேண்டும். நாம் இங்கு எவ்வளவு தான் திட்டங்களை போட்டாலும் கடைசியில் இவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு கிராம சேவக்களிடமும், வில்லேஜ் ஆபிசர்களிடத்திலும் தான் போய் சேருகிறது. கிராம முன்சிப் போன்ற அதிகாரிகள் எல்லாம் திறமையாக வேலை செய்தால்தான் இதில் நாம் வெற்றி காண முடியும். ஆகவே இந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பாகவே அதற்கு நமது ஜில்லா நிர்வாக சீரமைப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தால்தான் நம்முடைய பொருளாதாரத்தைச் செம்மைப்படுத்த முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இவ்வளவு நேரம் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் தந்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI C. R. RAMASWAMI : கனம் தலைவர் அவர்களே, நடந்து நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றியும், அதன் மூலமாக எந்த அளவுக்கு நாம் வெற்றிபெற முடியும் என்பதைப் பற்றியும் எடுத்துரைத்தார்கள். கழிந்த காலத்தில் எல்லாம் நாம் பல திட்டங்களின் அடிப்படையில்தான் நம் நாடு பல காரியங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது. அதில் நல்ல வெற்றியும் கண்டிருக்கிறோம். இதைப்பார்த்து நாம் அனைவரும் சந்தோஷப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பல துறைகளில் நாம் முன்னேற்றத்தைக் காண்கிறபொழுது நாம் நிச்சயமாகத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறக்க முடியாது. ஆனால் சில பெரியவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், இதற்காகத் திட்டம் எதற்கு, வருடா வருடம் கிடைக்கிற சேமிப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நாம் அன்றாடத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம், இதற்காகத் திட்டத்தை தீட்டி, இதற்காகப் பணத்தைத் தேடி அன்னிய நாட்டில் கடன் வாங்கி நாட்டைக் கடன்படுத்தி மக்களுக்குத் துயரத்தைக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் மக்களுக்குத் துயரம் ஏற்படுகிறதா, அல்லது முற்போக்கான நிலை ஏற்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு மேல் நாடுகளை எல்லாம் பார்த்தால், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற தேசங்களில் எல்லாம் தனிப்பட்டோர் துறையில் எவ்வளவோ வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள், அங்கெல்லாம் மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ்கிறார்கள், ஆகவே அம்மாதிரியான நிலைமையை இங்கும் கொண்டு வரலாம் என்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். அந்த நாடுகளிலும் 200 வருடத்திற்கு முன்னால் நம் நாட்டில் இப்போது இருக்கின்ற நிலைமைதான் இருந்தது. அதன் பின்னால் ஏற்பட்ட இண்டஸ்ட்ரியல் ரெவல்யூஷன் மூலமாகத்தான் இப்போது நல்ல நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் பல பெரிய திட்டங்களைப் போட்டுத்தான் இப்போது இந்த நிலைக்கு

[Sri C. R. Ramaswami] [6th September 1960]

வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் இப்போதுதான் திட்டங்களைப் போட ஆரம்பித்திருக்கிறோம். எந்த ஒரு வேலையாக இருந்தாலும் சரி, அதற்கென்று ஒரு பிளான் அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் நாம் போட்டிருக்கிற திட்டங்களுக்கு எல்லாம் எவ்வளவோ பணம் தேவைப்படுகிறது, இதற்கு என்கே போகப்போகிறோம் என்பதை நாம் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். நமக்கு இருக்கின்ற சக்திக்கு ஏற்ற அளவுதான் நாம் திட்டங்களைப் போட முடியும், அதற்கு மீறி, சக்திக்கு அப்பாற்பட்டு நாம் திட்டங்களைத் தீட்டி அதன் மூலமாகப் பல கஷ்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. இரண்டு திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றிவிட்டோம். இப்போது மூன்றாவது திட்டத்திற்கு பல முதலீடுகளைப் போடவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தார் கேட்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சுமார் 80 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தது. அதன் பின்னால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 189 கோடி ரூபாய் செலவு செய்துவிடுவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்போது மூன்றாவது திட்டம் 400 கோடி ரூபாய்க்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தார் போடுவதாக இருந்தாலும் சரி, ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் போடுவதாக இருந்தாலும் சரி, இதற்கு வேண்டிய வருமானம் Resources for the plan வழி தேடும்போது மக்களுக்கு எந்தவிதமான கஷ்டமும் இல்லாமல் பொருளாதாரத் துறையில் எந்த விதமான கஷ்டமும் ஏற்படாமல், விலைவாசி உயர்வு மேலும் ஏற்படாமல் வருவாயைத் தேட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. பல நிபுணர்களும் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலையில் இன்னும் விலைவாசிகள் மேலே போகாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. விலைவாசி உயர்வை ஜாக்கிரதையாகக் கட்டுப்படுத்தினால் ஒழிய நமது திட்டத்தில் நாம் வெற்றி காணமுடியாது. இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், நமக்கு வேண்டிய வருவாயை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது என்பதைப்பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கவேண்டும். திட்டத்தைப்பற்றி பல நிபுணர்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால், இந்த வருவாய்க் காக பல விதங்களில் டயரக்ட் டாக்ஸ், இன்டயரக்ட் டாக்ஸ், இன்டர்னல் பாரோயிங், Surplus from public sector projects, அவுட்சைட் லோன்ஸ், போன்ற ஐந்தாறு வழிகளில் வருவாயைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால் இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் இப்போதே அதிகமாக ஆகிவிட்டது, இனிமேல் கூடுதலாகப் போட முடியாது என்று பலரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். டயரக்ட் டாக்ஸ்-ஸைப் பொறுத்த வரையில் யாரும் தடை செய்ய வேண்டியதில்லை. இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் என்று வரும்போதுதான் சாதாரணமாகச் சாமான்களின் விலை எல்லாம் உயர்ந்துவிடுகிறது. அரசாங்கத்திற்கு இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் மூலமாகத்தான் வருவாய்

6th September 1960] [Sri C. R. Ramaswami]

அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்று இருந்தபோதிலும்கூட, இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் போடும்போது மிகுந்த ஜாக்கிரதையாக இல்லாவிட்டால், இதன் மூலமாக மக்களுக்குக் கூடுதலான துயரம்தான் ஏற்படுமே ஒழிய புதிய உற்சாகம் ஒன்றும் ஏற்படாது. ஆகவே இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் என்னும் கருவியைக் கையாளும்போது மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன்தான் இருக்க வேண்டும். ஆகவே இன்டயரக்ட் டாக்ஸ் போடும்போது எப்போதும் நன்கு ஆராய்ந்து அரசிப் பார்த்துப் போடவேண்டும். டயரக்ட் டாக்ஸ் போடுவதைப்பற்றி யாரும் கவலைப் படப் போவதில்லை. இதனால் நலைந்து பணக்காரர்கள் தான் கத்துவார்கள், அதைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படப் போவதில்லை, நேரடியாக வசூல் செய்வதற்கும் இதுதான் மிகவும் சுலபமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, இன்டர்னல் பாரோயிங் பற்றி நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இன்று சொன்னார்கள். நாட்டில் ஓரளவுக்குத் தான் கடன் வாங்கும் சக்தி இருக்க வேண்டும். இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால் யார் ஒருவர் எந்த இண்டஸ்ட்ரீஸ் ஆரம்பித்தாலும், ஆரம்பத்தில் அரசாங்கத்தினுடைய உதவியைக் கேட்கிறார்கள். அரசாங்கத்தினிடமிருந்து கடன் வாங்கித் தான் தங்கள் தொழிலை ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னாட்டிலேயே கிடைக்கும் சேமிப்பைக்கொண்டு தொழில்களை ஆரம்பிக்க முன் வருவதில்லை. ஆனால் பெரிய கம்பெனியார் இப்போது முன் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். ஓரளவுக்கு அரசாங்கத்தை எதிர்பார்க்காமல், தாங்களாகவே நாட்டிலுள்ள சேமிப்பைக் கொண்டு தொழில்களை அல்லது வியாபாரங்களை நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும். இது தவிர அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்காக எவ்வளவோ கடன் வாங்குகிறோம். அவைகளை எல்லாம் நாம் ஜாக்கிரதையாகத் திரும்ப செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. செலவு செய்யும்போது ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகின்ற Parkinson's Law -வின்படி பார்த்தால் அரசாங்கத்தில் டிப்பார்ட்மெண்ட்கள் எல்லாம் வளர்ந்து கொண்டே போகும். அதே சமயத்தில் உருப்படியாக வேலை ஒன்றும் நடைபெறுது. இதைப் பற்றி அந்தப் புலத்தத்தில் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் எல்லாம் வாசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எவ்வளவுதான் வருமானம் வேண்டுமென்றாலும் டயரக்ட் டாக்ஸ் மூலமாகப் போட்டுக்கொள்ளலாம். இன்டைரக்ட் டாக்ஸ் மூலம் போடும் போதுதான் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய செலவு எல்லாம் ஏராளமாகக் கொண்டேபோகும். அப்படியில்லாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு, அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட பெர்ஸென்டேஜ் தான் செலவு செய்யவேண்டும் என்றிருக்கவேண்டும். ஒரு திட்டத்தின் கீழ் ப்ரொடக்ஷன் எக்ஸ்பென்டிச்சர் குறைவாகவே இருக்கவேண்டும். அம்மாதிரியில்லாமல் வேறு ஏதாவது செலவு செய்வோமானால் ப்ரொடக்ஷன் ரிஸல்ட் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கும். ஆகவே இதையும் நாம் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும், இன்னொரு விதமாகவும் பணம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

[Sri C. R. Ramaswami] [6th September 1960]

பப்ளிக் செக்டாரிலிருந்து அதிகப்படியான பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது என்பது. இன்றைக்கு அரசாங்கம் ஃபெர்டிலைஸர்ஸ், எலக்ட்ரிஸிட்டி போன்றவைகளை எடுத்து நடத்துகிறது. இன்னும் இது போன்ற பல பெரிய தொழில்கள் இருக்கின்றன. இதன் மூலமாகவும் ஓரளவுக்கு வருவாய் கிடைக்கும்.

12-00
noon.

லைப் இன்ஷூரன்ஸை நேஷனலைஸ் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதை நேஷனலைஸ் செய்த பிறகு ஏகப்பட்ட பணம் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்து வருகிறது. ஏறக்குறைய 15 கோடி ரூபாயிலிருந்து 20 கோடி ரூபாய் வரை கிடைப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆகவே, ஓரளவு தொழில்களைத் தேசிய மயமாக்குவதில் தவறில்லை. அதனால் அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்குப் பணம் கிடைக்கிறது. வெளி நாடுகளிலிருந்து பணம் கடன் வாங்கி அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றலாம் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்க வேண்டும். வெளி நாடுகளிலிருந்து நாம் வாங்குகின்ற பணத்தை என்றைக்காவது திருப்பிக் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். ஆகவே, கடன் வாங்கும்போது மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். எதற்குக் கடன் வாங்க வேண்டும், எதற்குக் கடன் வாங்கக் கூடாது என்பதை அலசிப் பார்த்து முக்கியமான விஷயங்களுக்கு மட்டுமே கடன் வாங்க வேண்டும். நமக்குச் சுய நம்பிக்கை ஏற்பட நாட்டின் சேமிப்பை வைத்துக் கொண்டு முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமே தவிர வெளி நாடுகளிலிருந்து அதிகமான அளவில் அதற்காகக் கடன் வாங்கக் கூடாது. சில முக்கியமான தொழில்களுக்கு இயந்திரங்கள் வெளி நாட்டில் இருந்து வாங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். அந்த இயந்திரங்களைத் தருவிப்பதற்கு வேண்டிய அளவு கடனைத்தான் வெளி நாடுகளில் இருந்து வாங்க வேண்டுமே தவிர, அதிகமாகக் கடனை வாங்கி நமது நாட்டை வெளி நாட்டுக்கு “மார்ட்டுகேஜ்” ஆக வைக்கக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.

நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரை 400 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சபை உறுப்பினர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்று உட்கார்ந்து பரிசீலித்து எல்லா விதத்திலும் நல்ல முறையில் திட்டத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள். இதிலும் சில மாறுதல்கள் செய்யலாம். சிலவற்றுக்கு அதிகமாகப் பணம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள்; சிலவற்றுக்குக் குறைவான பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்து முக்யத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய (ப்ரையாரிடி) இனங்களுக்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும். விவசாயத்துக்கு, உணவுப் பொருள் உற்பத்திக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். “பர்டிலைசர் பாக்டரி” அமைப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். “அக்ரிகல்சர், புட், பவர், இண்டஸ்ட்ரிஸ்” ஆகியவற்றுக்கு அதிகமான அளவுக்குப் பணத்தைச் செலவு செய்து அந்தத் தொழில்கள் வளர்ச்சி பெற வழி செய்யவேண்டும்.

6th September 1960] [Sri C. R. Ramaswami]

இப்போது விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரை முக்கியமாக “பர்டிஸைர் பாக்டரி” உடனடியாக அமைக்கப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். எண்ணூரில் ஒரு பாக்டரி அமைக்கப் போகிறார்கள். நேற்று அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த புள்ளி விவரத்தில் நமக்குத் தேவைப்படுகிற உரத்தின் அளவு 140,000 டன் என்றும், 10,000 டன் தான் கிடைத்திருக்கிறது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும் போது வியப்பாக இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த உரத் தொழிற்சாலைக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உணவு உற்பத்தியானது முதல் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் முடிவடைந்த பிறகு ஏழு லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருகியிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவில் 14 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருகும் என்று எதிர்பார்த்தாலும் 9 லட்சம் டன் தான் வரும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் குறைவான உயர்வு என்றுதான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பதினான்கு லட்சம் டன் கிடைப்பதாயிருந்தால் உணவு நெருக்கடி நிச்சயமாக நீங்கி இருக்கும். அவ்வாறு உற்பத்தி பெருக முடியாமல் இருப்பதற்கு மூல காரணம் உரம் இல்லாத கஷ்டந்தான். உரம் அதிகமான அளவில் கிடைத்தால் நாம் கேரள ராஜ்யத்திற்குக் கூட உணவுப் பொருள் கொடுக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.

அடுத்தபடியாக, “எலக்ட்ரிசிட்டி பவர் டெவலப்மென்ட்” பற்றி அதே சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதில் அதிகமான அளவுக்கு முதலீடு செய்து வருகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் நல்ல முறையில் வேலை செய்து வருகிறார்கள். ஆனால், இதில் ஒரு கருத்து வேற்றுமை எனக்கு இருக்கிறது. “இவ்வளவு கிராமத்தில் லைட் போட்டு விட்டோம், இத்தனை வீதிகளில் லைட் போட்டு விட்டோம்” என்று சொல்லி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது. ஒவ்வொரு கிலோ வாட் மின்சாரமும் பொருளாதாரத் துறையில் நாட்டை முன்னேற்றப் பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். வீடுகளிலும், வீதிகளிலும் விளக்குகள் போட்டு விட்டால் போதாது. மின்சார சக்தியை இம்மாதிரி விரயம் பண்ணக் கூடாது. நம்மிடம் மின்சார சக்தி நிறைய இருந்தால் கிராமங்களுக்கெல்லாம் விஸ்தரிக்கலாம். ஆனால் இருக்கின்ற மின்சார சக்தியைப் பயன்படுத்தவில்லை முதலிடம் தொழில்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நேற்றைய தினம் நடந்த விருந்தில் கனம் உள்நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது “ராஜ்யாவில் ரோடுகள் போடுவது கூட அவ்வளவு முக்கியமல்ல; ட்ராக்டர்கள் வாங்கி விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துவதுதான் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது” என்று சொன்னார்கள். ஆகவே, எது முக்கியம், எது முக்கியமல்ல என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து மின்சார சக்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டுமே தவிர கிராமங்களுக்கெல்லாம் மின்சாரத்தை விஸ்தரிக்கிறோம் என்று சொல்வது சரியல்ல.

[Sri C. R. Ramaswami] [6th September 1960]

தொழில் துறையில் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பதை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது மந்திரி திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் யோமப சிவந்தை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய புஸ்தகம் தயார் செய்கிற எந்தெந்தத் துறையில் நமது மாகாணம் முன்னேற்றம் அடைய வழிகள் இருக்கின்றன; எந்தெந்தப் புதிய துறைகளில் நாம் உடனடியாக ஈடுபடவேண்டுமென்பதைப் பற்றியெல்லாம் அந்தப் புத்தகத்தில் கூறியிருக்கிறார்கள். அதில் தனியார் துறையில் எந்தெந்தத் தொழில்களை யெல்லாம் அமைக்கலாம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இதை எல்லாரும் பயன்படுத்திக் கொண்டு நமது மாகாணத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அதிகமாகப் பாடுபட வேண்டும். இதில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் முக்கியமான திட்டம் இரும்புத் தொழிற்சாலை பற்றியதாகும். கனம் சட்டநாத கரையாள்ர் சொன்னது போல் தொழில்கள் பரவலாக ஏற்பட வேண்டும். நாடு பூராவும் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் இந்த மாதிரி இரும்புத் தொழிற்சாலை இருந்தால் அதனால் “ட்ரான்ஸ்போர்ட்” கஷ்டம் குறையும். இரும்புத் தொழிற்சாலை, நெய்வேலி லிக்கைட் ஆகிய இரண்டும் நம்முடைய மாகாணத்தில் மிக முக்கியமான தொழிற்சாலைகள் ஆகும். அரசாங்கம் இந்த இரண்டிலும் மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். நிபுணர்கள் கொண்ட குழு ஒன்று இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவதற்கான பரிசீலனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெற்றி காண்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. இது நம்முடைய நாட்டின் இரும்புப் பற்றுக்குறையை நீக்கும் என்று நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம். இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற எல்லாரும் துணையாக இருந்து வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI J. MATHA GOWDER : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, நம் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மாதிரித் திட்டத்தை நாம் இன்றைக்கு விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த மாதிரி இதற்கு முன்பு நாம் இரண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்ற திட்டங்களைப் போட்டு, அந்தத் திட்டங்கள் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்ற புள்ளி விவரங்களைப் பற்றியெல்லாம் ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதியிலும் நமக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் அறிந்தே இருக்கிறோம். அதே நிலையில், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவாகும் தறுவாயில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அளவு எவ்வகையிலே இருக்கும் என்பதைப் பற்றி நம்மிடத்திலே இன்றைக்கு மாதிரித் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். சமார் பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் உத்தேச செலவு அளவிலே இந்த நாட்டின் திட்டத்தைப் பொதுவாக வகுத்திருக்கிறார்கள். தடைமுறையிலே திட்டங்கள்

6th September 1960] [Sri J. Matha Gowder]

எவ்வளவு மாறுபடும் என்பதைப்பற்றி இப்பொழுது நாம் சர்ச்சைக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மக்களுடைய அவசியத்தைப் பொறுத்து, நாட்டினுடைய நிலைமையைப் பொறுத்து, திட்டங்களை நாம் மாற்றிக்கொண்டே போகிறோம். ஆனால், இன்று நாம் திட்டம் போடும்போது, ஜனத் தொகை அடிப்படையில் வைத்துத் திட்டத்தைப் போடுகிறோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதியில் எத்தனை கோடி மக்கள் இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் போது எத்தனை கோடி மக்கள் அதிகமாகப் பெருகு வார்கள் என்ற கணக்கை வைத்து, ஜனத்தொகைப் பெருக்கத் திற்கு ஏற்றபடி உணவுத் தானியங்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யத் திட்டமிடுகிறோம். அதிக தானிய உற்பத்திக்கும் அதிக ஜனத்தொகை உற்பத்திக்கும் இணக்கம் ஏற்படும் வகையில், சரிக் கட்டடக்கூடிய வகையில் திட்டம் போடுகிறோம். ஜனத்தொகைப் பெருக்கம், $1\frac{1}{2}$ சத விகித அளவுக்கு அதிகரிக்கும் என்று இரண்டாவது திட்டத்தில் மதிப்பிட்டிருந்தாலும், இப்பொழுது 2 சத விகிதத்திற்கும் மேலாக உயர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது அதை நம்முடைய நாட்டின் துரதிருஷ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எந்த அளவுக்கு தானியங்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று திட்டம் போட்டிருந்தோமோ, அதையும் மிஞ்சிவிட்டது ஜனத்தொகைப் பெருக்கம். ஆகவே, ஜனத் தொகைப் பெருக்கத்தை நாம் கண்காணிக்க வேண்டும். இதற்கு ஒரு சரியான தீவிரமான நடவடிக்கை வேண்டும்.

இந்த நாட்டில் ஜனப் பெருக்கம் அதிகமாகாமல் இருப்பதற்காகக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நாம் செம்மையாக அமுல் படுத்தினால்தான் இந்தத் திட்டமெல்லாம் பலன் தரமுடியும் அல்லாது, ஜனப் பெருக்கம் ஏறிக்கொண்டே போகப் போக நாம் எந்தத் திட்டத்தைப் போட்டாலும் அந்தத் திட்டங்கள் நாளாவட்டத்தில் எதிர்பார்த்த பயனில்லாமல் போய்விடும். இதை நாம் கண்டாக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பார்த்திருக்கிறோம். இதற்கு சர்வ கட்சிக்காரர்களுடைய ஆதரவும் வேண்டும். குடும்பக் கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். ஆனால், ஜனப்பெருக்கம் ஏற ஏற, அதற்கேற்றபடி நாட்டிலுள்ள நிலப் பரப்பிலே விவசாயம் செய்து மக்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யமுடியும் என்று திட்டம் போடும்போது, அதையும் மீறி ஜனப்பெருக்கம் ஏறிக்கொண்டே போயிருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால், நிச்சயமாக எந்த நாளிலும் இந்த நாட்டினுடைய பிரச்சனையைச் தீர்க்க முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த நிலையில் சர்க்கார் திட்டம் வகுத்துக்கொண்டு, குடும்பக் கட்டுப்பாடு தேவை என்று சொல்லும்போது, சர்க்கார் தொகைச் சொல்லிவிட்ட காரணத்திற்காக விடுக்கிரமாக ஒரு பத்திரிகையிலே படம் வருவதைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய சுகாதார அமைச்சர் கனம் திரு. மாணிக்கவேலு நாயக்கருடைய கையிலே

[Sri J. Matha Gowder] [6th September 1960]

கத்தியை வைத்துக்கொண்டு பெண் ஒருத்தியினுடைய வயிற்றை அவர் அறுக்கிற மாதிரி விசித்திரமான படங்களைப் போடுகிறார்கள். எந்த நோக்கத்திற்கு மக்களுக்காக இந்தக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியிருந்தோமோ அதற்கு மாறாக, அதுவும் கிராமப்புறத்திலே இருக்கும் மக்களுடைய நன்மைக்கு நேர்மாறாக, ஏதோ சர்க்கார் கத்தியை எடுத்து மக்களை அறுக்கிறார்கள் என்று தோன்றும் முறையில் இந்த நாட்டினுடைய மக்கள், அதுவும் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய பண்பு இப்படிப் போகிறதே என்று பார்க்கும்போது பரிதாபப்படக்கூடிய நிலையிலே நாம் இருக்கிறோம்.

நாம் திட்டம் போட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தைப் படிப்படியாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் உயர்த்திக்கொண்டு போக வேண்டுமென்று நினைத்துக் காரியங்கள் செய்யும் போது, அதைக் கவனிப்பதை விட்டுவிட்டு, ஏதோ மக்களைக் கொலை செய்து விடுவோம் என்று தோன்றும்படி மக்களுடைய மனதைத் திருப்பப் பார்க்கிறார்கள். இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்தைக் கூட தடை செய்யக்கூடிய அளவுக்கு மக்களிடையே பிரசாரம் செய்யக் கூடிய மக்கள் இந்தத் தமிழ்நாட்டில் இருப்பார்களானால், அதைத் தமிழ்நாட்டின் துரதிருஷ்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதுபோன்ற பத்திரிகைகளைச் சர்க்கார் கட்டுப்படுத்தினால்கூட நல்லது. திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு பத்திரிகை செயல்படுமானால், அதைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டால்கூட ஓரளவு நம்முடைய நாடு முன்னேறும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இது உடனடியாக கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயம். எதிர்க் கட்சிக்காரர்களும் இதற்கு ஒத்துழைக்கவேண்டும். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் நல்லது செய்வதற்காகத்தான் என்பதை மக்களிடத்திலே பிரசாரம் செய்யவேண்டுமென்று மக்கள் சார்பாக எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை நான் மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நாட்டினுடைய தொழில் அபிவிருத்தியைக் குறித்து இந்தப் புத்தகத்திலே கொடுத்திருக்கும் விவரங்களைப் பார்க்கும்போது, இரும்புத் தொழிற்சாலையை இங்கே ஏற்படுத்துகிறோம், கரும்பு ஆலைகளை இங்கே ஏற்படுத்துகிறோம் என்கிறார்கள். நிலகிரியி லுள்ள கனி மண்ணைக்கூட மந்திரி கனம் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் விட்டபாடில்லே. கனி மண்ணைக் கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு லட்சக் கணக்கான ரூபாயை ஒதுக்கிவைத்து, அதையெல்லாம் எப்படி நாம் பயன் படுத்தி இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கமுடியும், இந்த நாட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை எப்படி உயர்த்த முடியும் என்பதைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து நாம் பெருமைப் படவேண்டும்.

(மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் தலைமை வகித்தார்.)

ஒன்று எதிர்க் கட்சி நினைக்கலாம்—சிற்கிரி-ரமந்திரி என்பது போல். ‘அங்கே பெரிய இரும்புத் தொழிற்சாலை, இங்கே கனி மண் தொழிற்சாலை தானா?’ என்று மக்களிடத்திலே சொல்வதற்குக்

6th September 1960] [Sri J. Matha Gowder]

காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அது அல்ல பிரச்சனை. இந்த நாட்டில் கிடைக்கும் கனி வளங்களைக் கண்டு பிடித்து, இரும்பையும், நிலக்கரியையும் உபயோகப்படுத்தி இரும்புத் தொழிற்சாலை யொன்றை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல கரும்பு ஆலைகளை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வினாகப் போகும் களிமண்ணைக்கூட எடுத்து எந்த விதமாகப் பயன்படுத்தலாம், மக்களுக்கு இதனால் என்ன பலன் ஏற்படும் என்ற முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், என்பதைப் பார்க்கும் போது நாம் சென்னை மாநிலத்திலிருக்கும் அமைச்சரவையைப் பெருமைப்படுத்தி மக்களிடத்திலே சொல்லவேண்டுமென்று நான் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

தொழிலாளிகளுக்குக் கூலி நிர்ணயம் செய்யும் அளவில் அந்தத் தொழிலில் அவர்களுக்குப் பங்கை ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவில் இதிலே அவர்கள் முதலீடு செய்ய முடியுமா என்று ஒருசிலர் கேட்கின்றார்கள். 'இன்றைக்கு இருக்கும் வருவாயை வைத்து எப்படி அவர்கள் மிச்சம் பிடித்து எந்த முதலீட்டிலே போடுவார்கள்?' என்று கேட்கிறார்கள். தொழிலாளிகள் அதிகக் கூலி வேண்டுமென்று கேட்கும் போது, முதலாளிகள் அதிகமாகச் சம்பாதித்து விடுகிறார்களே, அதனால் தங்களுக்கும் அதிக அளவுக்குக் கூலி வேண்டுமென்று அந்த நோக்கத்தோடுதான் பார்க்கிறார்களே தவிர, தொழில் துறையிலே தொழிலாளிகளுக்கும் பங்கு உண்டு என்ற நிலையை நாம் ஏற்படுத்தினால், நிச்சயமாகத் தொழிலாளிகள் தங்களுடைய பங்கை அங்கே போடச் தயாராக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியத்திலே மிச்சம் பிடித்து, அந்தத் தொழிலில் அவர்கள் முதலீடு போடத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை நான் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தொழிலாளர்களைப் பார்க்கு, 'தொழிலில் நீங்களும் முதலீடு போட்டால் உங்களுக்கு இத்தனை சத விகிதம் லாபம் இருக்கிறது; ஒரு தொழிற்சாலையில் ஒரு ஆண்டுக்கு இத்தனை ரூபாய் லாபம் ஏற்படுகிறது. அதிலே இத்தனை சத விகிதம் தொழிலாளர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்கப்படும்' என்று ஏற்படுத்தினால் நிச்சயமாக எந்தத் தொழிலாளியும் அசிலே சேரமாட்டேன் என்று சொல்லமாட்டார்: சம்பளத்திலே சிக்கனமாகச் செலவழித்து, மிச்சம் பிடித்துப் போட அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஸோனல் முறையில், ஒவ்வொரு மாகாணத்தினுடைய அவசியங்களுயும் பார்த்து நாம் திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதாகச் சொல்கிறோம். அதே நிலையில், மாகாண அளவிலே திட்டங்களைப் போடும்போது, ஜில்லா அளவிலும் வரவேண்டுமென்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சென்னை நகரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், இதில் பல தொழில் பேட்டைகள் அதிகரித்துக்கொண்டு போகின்றன. பல தொழிற்சாலைகள்

[Sri J. Matha Gowder] [6th September 1960]

ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. பல தொழிற்சாலைகளைத் தனிப் பட்டவர்களும் ஆரம்பிக்கிறார்கள். சர்க்கார்த் துறையிலும் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஆனால், கிராமப்புறங்களில் பரவியிருக்கிறதா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இந்த நிலையிலே நம்முடைய மாநிலத்திலேயே எந்த ஜில்லா பின்தங்கியிருக்கிறது என்பதையும் கூட நாம் பார்க்கவேண்டும். ஏதோ இராமநாதபுரம் ஜில்லாவைச் சொல்லக்கூடும் என்றாலுங்கூட, நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மாநிலத்தின் கடைசிப் பிள்ளை நீலகிரி ஜில்லாவாகும். இதைவிடச் சின்னக் குழந்தை பிறக்கப் போவதில்லை. அந்த அளவுக்கு நீலகிரி ஜில்லா மாத்திரம் சென்னை மாநில சர்க்காருடைய கடைசிப் பிள்ளை—செல்லக் குழந்தை என்று கூட நான் சொல்வேன்.

SRI D. S. AUTHIMOOLAM : கன்யாகுமரி ஜில்லா

SRI J. MATHA GOWDER : நீலகிரி ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதிலே அரசாங்கம் கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Baby Food தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்படுகிறதே. (சிரிப்பு.)

SRI J. MATHA GOWDER : Baby Food தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதைக் குறித்து மிகவும் நன்றி. இந்த மாநிலத்தில் இருக்கும் பிற ஜில்லா மக்களுக்குக்கூட Baby Food கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். அவ்வளவையும் நாங்களே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. இந்த நிலையிலே ஒன்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்திற்கே நீலகிரி ஜில்லாவை ஒரு மாதிரி ஜில்லாவாக, அதாவது மாடல் டிஸ்ட்ரிக்க்டாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஜில்லாவிற்கு சுய தேவை பூர்த்தி என்பதைப்பற்றி பரிசீலிக்கவேண்டும். இரண்டு திட்டங்கள் போட்டோமே, அவைகளில் இதைப்பற்றி பரிசீலிக்க வில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது சர்க்கார் இதை ஒரு கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டு, ராஜ்யத்தில் இதை மாடல் டிஸ்ட்ரிக்க்டாக வைத்துக்கொண்டு அங்கே சுய தேவையை பூர்த்தி செய்ய திட்டமிடவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நம் ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய எல்லா ஜில்லாக்களிலும் 10, 15 வருஷங்களுக்குள் சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்து விட முடியும். சமுதாய நலத் திட்டத்தில் மாடல் வில்லேஜ் என்று எதற்காக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? சுய தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காகத்தான். ஆகவே, நம் மாநிலத்தில் நீலகிரி ஜில்லாவை மாடல் டிஸ்ட்ரிக்க்டாக எடுத்துக்கொண்டு சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

6th September 1960] [Sri J. Matha Gowder]

நீலகிரி ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில், எந்தத் திட்டம் போடும்பொழுதும், முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் சரி, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் சரி, அந்த ஜில்லா வினுடைய சுயதேவையை பூர்த்திசெய்ய என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி சரியானபடி கவனிக்கவில்லை என்று ஒரு குற்றச் சாட்டாக சொல்லவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஜில்லாவின் நிலைமை என்ன, சீதோஷ்ண நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி கவனிக்கப்படவில்லை. எந்த ஒரு தொகை ஒதுக்கினாலும், அந்த ஜில்லாவுக்கு சமவெளிப் பிரதேசத் திற்கும் மலைப் பிரதேசத்திற்கும் ஒரே மாதிரி 'பெர்காபிடா' கணக்குப்போட்டுத்தான் ஒதுக்குகிறார்கள் என்று பல முறை நான் இந்த மன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். 'பாபுலேஷன் பேஸிஸில்' பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும் பொழுது, நீலகிரி ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய 3½ லட்சம் ஏனத் தொகைக்கு 'பெர் காபிடா' எவ்வளவு என்று கணக்குப்போட்டு கொடுக்கிறோம். அதை வைத்துக்கொண்டு அங்கு வேலை ஒன்றும் நடக்கவே முடியாது. வேறு ஜில்லாவில் சமவெளிப் பிரதேசத்தில் ரோடு போடுவதற்கு மைலுக்கு ரூ. 1,000, ரூ. 2,000 செலவு ஆனால், நீலகிரி ஜில்லாவில் மலைப் பிரதேசத்தில் ரோடு போடுவதற்கு மைலுக்கு ரூ. 15,000 வேண்டும். ஆகவே, எங்கள் ஜில்லாவினுடைய நிலை என்ன என்பதை பரிசீலிக்கவேண்டும். முன்னூவது ஐந்து வருடத் திட்டமல்ல, 10-வது ஐந்து வருடத் திட்டம் போட்டாலும் இம்மாதிரி 'பெர் காபிடா' கணக்குப்போட்டு அந்த ஜில்லாவிற்கு பிரித்துக்கொடுத்தால், அந்த ஜில்லா என்றைக்கும் முன்னேறவே முடியாத நிலையில் இருக்கிறது என்பதை மிகவும் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திட்டம் போடும்பொழுது இதை மனதிலே வைப்புகள் என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். எங்கள் ஜில்லா ஒரு செல்லக் குழந்தை போன்றது, அதற்கு கொஞ்சம் அதிகமாக கொடுக்க வேண்டும் என்பதை மனதில் வைக்கவேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அந்த ஜில்லாவில் வேறு எந்தவிதமான 'இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கோப்பும்' கிடையாது. அங்கு தேயிலைத் தோட்டங்கள்தான் இருக்கின்றன. தேயிலை பாக்கடரியை அடுத்து வேறு ஏதாவது மில்கர் வைக்க முடியுமா என்றால், அதற்கு சீதோஷ்ண நிலை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. தொழில் பேட்டைகள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் அதுவும் முடியவில்லை. 'பிலிம் இண்டஸ்ட்ரி' வருகிறது. 'பேபி புட் பாக்கடரி' வருகிறது என்பதுபற்றி சந்தோஷப்படுகிறேன்.

அங்கு இருக்கக்கூடிய இரும்பை என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி திட்டவாட்டமாக முடிவு தெரியவில்லை. அங்கு ஏராளமாக இரும்பு கிடைக்கிறது, தங்கம் கிடைக்கிறது.

[Sri J. Matha Gowder] [6th September 1960]

அலுமினியம் கிடைக்கிறது. அதை ஏன் பயன்படுத்தக்கூடாது? (குறுக்கீடு.) தங்கம் இருக்கிறது. நான் காண்பிக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களுக்கு நேரிடையாகக் கொண்டுபோய் காண்பிக்கிறேன். (சிரிப்பு.) நான் தங்கத்தை எடுத்துக் கொடுக்க முடியும். சுரங்கம் இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் சுரங்கத்திலிருந்து தங்கத்தை எடுத்து எப்படி அவர்கள் அதை பயன்படுத்தினார்கள் என்பதைக் காண்பிக்கிறேன். அங்கே உடைந்த மெஷினரிகூட ரிஸர்வ் பாரெஸ்டில் இருப்பதை நான் காண்பிக்கிறேன். அந்த நிலையிலே அதைப் பரிசீலனை செய்து நாட்டிற்கு பயன்படுத்தவேண்டும். இண்டஸ்ட்ரிஸ் மினிஸ்டர் அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன், தயவு செய்து அதை பரிசீலனைசெய்து பார்க்கவேண்டும் என்று. அவ்வாறு பரிசீலனை செய்து அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பலனை அந்த ஜில்லா மக்களே அனுபவிக்கக்கூடிய அளவிலே அந்த ஜில்லாவிலே ஏதாவது ஒரு தொழிற்சாலை அமைப்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று நான் மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சேலத்திற்குக் கொண்டுபோகலாம் என்றால் அதிக தூரம் கொண்டு போகவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். அந்த ஜில்லாவில் இருக்கக் கூடிய பொருள்களையெல்லாம், வேறு ஜில்லாக்களுக்கு கொண்டு போக ஆரம்பித்தால், அந்த ஜில்லா மக்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் ஏற்படாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு.) சேலத்திற்குக் கொண்டு வரலாம் என்ற நிலையிலே, வேறு ஜில்லாவிற்குக் கொண்டு வந்தால், அந்த ஜில்லா மக்கள் அதனால் பயன் அடைய முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன். இதை அமைச்சர் அவை நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட நகவில் சர்க்கார் பல திட்டங்களை கொடுத்திருக்கிறார்கள். குழப்பத்தை உண்டாக்காமல், மக்களுடைய சக்தி விரயமாகாத நிலைமையிலே இந்தத் திட்டம் மக்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அளவிலே, 'மான் பவர்' திட்டத்திற்கு பயன்படக்கூடிய அளவிலே, எதிர்க்கட்சிக் காரர்கள் பிரசாரம் செய்யவேண்டுமே அல்லாது, மக்களின் சக்தியை வேறு துறையிலே இழுத்துச் செல்லக்கூடிய முறையிலே, ஏதோ தேசியம் என்று சொல்லி அரசியல் கட்சியில் அழைத்துக் கொண்டு போகக்கூடிய முறையிலே மக்களிடையே குழப்பத்தை உண்டாக்கக்கூடாது. மூன்றாவது திட்டத்தையாவது குழப்பம் இல்லாமல் எல்லோரும் அமோகமாக ஆதரித்து செய்யக் கூடிய அளவிலே மக்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, மக்களுடைய முழு சக்தியும் திட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்கு வேண்டிய வழிவகை செய்வதற்கு சர்வ கட்சிகளும் ஒத்துழைத்தால், நம் நாடு நிச்சயமாக முன்னேற்றமடையும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார் நிலகிரி ஜில்லாவில் தங்கமே கிடையாது என்று.

6th September 1960]

III.—ANNOUNCEMENTS—cont.

(2) SITTINGS OF THE HOUSE.

MR. SPEAKER : நாளை மாலைபும் சபை உட்காரவேண்டும் என்று எல்லா அங்கத்தினர்களும் கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில், கட்சித் தலைவர்களும் நானும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையினாலே நாளை மாலை 3 மணி முதல் 5½ அல்லது 6 மணி வரைக்கும் இந்தச் சபைக் கூட்டம் நடக்கும். நாளை மாலை தலைவர்கள் மட்டும் பேசப்போகிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. சின்னதுரை அவர்கள் ½ மணி நேரமோ, அல்லது ஸ்ரீ. கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் ¾ மணி நேரமோ பேசலாம். பிறகு மற்ற தலைவர்கள் பேசலாம். மாலையில் நேரம் இருந்தால் இன்னும் இரண்டு அங்கத்தினர்கள் பேசலாம் என்பதையும் இந்தச் சபைக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்காக இப்பொழுது பேசாமல் இருக்கவேண்டாம். நாளை மாலையில் நேரம் இருந்தால் இரண்டு அங்கத்தினர்கள் பேசலாம். இல்லாவிட்டால் தலைவர்கள் பேசவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

VI.—GOVERNMENT MOTION—cont.

(2) DRAFT OUTLINE OF THE THIRD FIVE-YEAR PLAN—cont.

* **SRI S. RAMASWAMY THEVAR :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நாம் இப்பொழுது மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். நானும் அதைப் பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரண்டு திட்டங்களை தீட்டிவிட்டோம், அதிலிருந்து நல்ல பலனை அடைந்து விட்டோம் என்பதற்காக மூன்றாவது திட்டத்தை நாம் இன்று நெருங்குகிறோம். முதலாவதாக நாட்டிலே உணவு உற்பத்தி பெருகி வெளி நாட்டிலிருந்து உதவி இல்லாமல், வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி இல்லாமல் இதுவரையில் நாம் இருந்தோமா என்று பார்த்தால், இல்லை. நாட்டிற்கு முக்கியமாக வேண்டியது உணவு. உணவு உற்பத்தி செய்பவர்கள் விவசாயிகள். நாட்டிலே உணவு பற்றாக்குறை இருந்துவருகிறது. இரண்டு திட்டங்கள் தீட்டியும்கூட உணவு உற்பத்தியை நாம் பெருக்க முடியவில்லை. வெளி நாடுகளுடைய உதவியை நாடிக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்தத் திட்டங்களிலுள்ள குறைகளை போக்க வழிவகை செய்யாமல் அதே மாதிரி நாம் இன்னும் திட்டங்களை தீட்டிக்கொண்டே போவோமானால் நாடு முன்னேற முடியாது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்று தஞ்சை ஜில்லாவில் தீவிர சாகுபடி முறை கையாளப் படுகிறது. மக்களிடையே தீவிரப் பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. ஏக்கருக்கு 150 பவுண்டு அமோனியம் சல்பேட் போடவேண்டும், அப்பொழுதுதான் பயிர் நல்ல பலனை தரும் என்று சொல்லப் படுகிறது. ஆனால், கிடைப்பதோ 50 பவுண்டுதான். அதற்குமேல்